Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Børnenes lille Julebog

Udgivet af

J. Gr. Pinholt.

TREDIE AARGANG

KØBENHAVN
J. P. MADSEN LINDS BOGHANDEL
MCMXI

1911

Digt af Leopold Christensen.
Tegningen af Axel Mathiesen.

Nu spreder Juleenglen
sin Vinges fine Flor
og flyver fra Guds Himmel
ned til den mørke Jord.

Hans Øjne straaler milde
som klare Stjerner smaa,
han banker paa saa stille,
om han dig gæste maa.

Du kære Barn, som beder, om du ham faar at se,
om dig han netop breder sin Kaabe hvid som Sne.

Til dig han bringer Hilsen fra Himlens store Gud:
Vær du en Juleengel, et Lys, et Julebud!

Hver Gang dit Øje tindrer, og du er glad i Sind,
da ligner du en Engel, der bringer Julen ind.

Naar frydeligt du jubler saa hjerteglad en Sang,
din Fa'r og Mo'r vil mindes, da de var Børn engang.

Og takker du for Julen og Dagene, som gik,
da lyser deres Øjne som Juleenglens Blik.

Bed saa til Julens Herre om Fred til hver især,
da bliver du en Engel, som Han og vi faar kær.

Majoren, Nøglen og den største Kunst.

Af *Børge Janssen.* Tegningerne af *Poul Steffensen.*

Endnu husker jeg saa tydeligt den gamle Major med sit store graa Overskæg og de buskede Øjenbryn. Naar han rynkede dem, kunde han jage os i et Musehul. I Mangel deraf nøjedes vi med at rykke hen i Nærheden af Mor; bag hende følte vi os nemlig altid trygge og i Sikkerhed!

Men for Resten var det meget sjældent, at den gamle Major rynkede Brynene. Som Regel var han i godt Humør, og de gode, graa Øjne har mangen Gang blinket til os Børn. Og ikke mindst blinkede de, naar han fortalte Historier, og det gjorde han tidt. Jeg tror, det morede ham, og jeg ved, det morede os, og endnu saa mange Aar efter kan jeg formelig høre Klangen i hans Stemme.

Han havde mange Historier fra Krigens Tid, og det kan nok være, at Bomber og Granater sprang om Ørene paa os, og Hurraraabene drønede, naar de tapre Jenser havde faaet Magten med de tyske Pikkelhuer.

Men ogsaa fredeligere Historier var der, og just nu falder der

mig nogle ind, som handlede om den gamle Majors yngste Dage, da han gik paa Landkadetakademiet for at blive Officer.

Lunt satte han sig til Rette i Lænestolen, strøg det mægtige Overskæg og dampede paa Cigaren, saa vi til sidst sad i en Røg og Damp, der ikke kunde have været meget stærkere ved selve Isted og Fredericia.

Og saa fortalte han:

„Ja, ser I, Drenge, *nu* ved I slet ikke, hvad det er at gaa i Skole. Nu bliver der taget paa jer med Fløjlshandsker, og hvis en af jeres Lærere blot en Gang imellem tillader sig at give Hr. Margolfus et lille Dask, saa er jo al Landsens Ulykker løs.

Nej, I skulde have været med i mine Dage! Dengang kan I tro, blev Fingrene ikke lagt imellem! Men derfor blev der ogsaa Karle ud af os! Paa Akademiet lærte vi jo foruden mange andre Ting ogsaa at danse, og vi lærte mange forskellige Danse; men, det tør jeg sige, ingen af Dansene lærte vi saa godt som denne her — *Kæpryggedansen!* Naa, det kan jo nok være, at vi imellem var nogle Skarns Knægte, saa vi fortjente naturligvis ogsaa at blive stroppet lidt op.

Dengang fik man maaske for *mange* Prygl, og nu faar man maaske for *faa!* Vi Drenge syntes i alt Fald, at vi fik for mange, og saa hittede vi naturligvis paa alle mulige Kunster for at slippe, det vil sige, den Kunst, der havde været den allerbedste, den hittede vi naturligvis ikke paa —"

Jeg husker, at vi her afbrød den gamle og nyfigent spurgte, hvad det var for en Kunst, han mente; men han smilte hemmelighedsfuldt og sagde, at det kunde vi maaske senere faa at vide, hvorefter han fortsatte Fortællingen omtrent saadan:

„Naa, som sagt, vi hittede paa alle mulige Hundekunster for at hytte vort Skind. Saadan havde vi en gammel Lærer i Fransk, en brav Karl for Resten, men en hidsig Kumpan, og naar det var galt med Grammatikken, og det var det nok tidt, saa *for* han lige hen i en Krog, hvor han havde staaende en hel Række Spanskrør af forskellige Tykkelser efter de forskellige Forbrydelser."

„Hvem fik af de tykke, og hvem af de tynde?" lød det spørgende Kor.

„Ja," smilte den gamle, „saa lidt vanker der nu til Dags, at I ikke engang kender til den Slags Finesser; men det gjorde vi, kan I tro: de tyndeste var til de værste Skælmer; for de svippede mest!

Og ser I, Drenge, det var jo netop det, som det gjaldt for os at se at faa de her Spanskrør til at svippe saa lidt som muligt. Til en Begyndelse brugte vi det gamle Fif med at tage to Par Bukser paa eller stoppe os ud paa de fornødne Steder med Stilebøger m. m., men længe varede det ikke, før vor Snedighed blev opdaget, og saa gik vor rare Franskmand løs med dansk Kraft og fransk Elegance!

Men saa var der en af os, som fandt paa Raad.

En Dag gik han ind paa et Apotek og købte en Flaske Skedevand, og lidt før Timen skulde begynde, listede Fyren sig ind i Klassen og hen til den slemme Krog, hvor alle Spanskrørene stod. Og ved I, hvad han gjorde? Jo, han hældte saamænd lidt af dette her Skedevand, som ætser og æder ganske forfærdeligt, paa hver af Spanskrørene.

Naa, Timen begyndte, hver sad paa Plads, Læreren traadte ind, vi *for* op og stod ret, som Reglementet lød, og saa gik vi da i Gang med Fransken. Men længe varede det ikke, før en af os leverede en slem Bummert, og knap var det gjort, før Læreren rød i Kammen *for* hen i sin Krog, greb det tyndeste af Rørene og røg i Synderen, greb ham i Nakken og gav sig til at slaa løs. Men langt kom han ikke; for ved det første Slag sprang Spanskrøret jo i tusinde Stykker; Skedevandet havde virket!

Men endnu mere rød i Kammen blev Læreren, som nu igen røg hen til sin kære Krog og greb et nyt Spanskrør. Straks faldt det paa Synderens Ryg, men lige saa hurtigt som det første røg det i Stykker. Det samme gentog sig fire, fem Gange, mens Læreren blev galere og galere og gav mere og mere ondt af sig, og mens vi Drenge sad som Stenstøtter uden at fortrække en Mine.

Til sidst tog Læreren og samlede Spanskrørsstumperne sammen, gav sig til at undersøge dem, føle paa dem, snuse til dem; og havde han før været rød i Hovedet, blev han det endnu mere, medens det regnede ned over os med Gloser:

Naa, saadan hang det sammen! Vi gjorde Nar af ham, vi rottede

os sammen, og vi lavede Slyngelstreger, men nu skulde vi faa noget andet at mærke!

Og vi fik andet at mærke!

Der blev klaget til Skolechefen, og vi maatte alle stille til Bank!

Og det var ikke den eneste Gang, og for Resten havde vi gerne ærlig fortjent det. Kun een Gang syntes jeg nok, det var lidt strengt; men dengang var der nu ingen, som spurgte om Børns Mening.

Vi skulde være hjemme paa Akademiet Kl. 8 om Aftenen, og det kan nok være, der vankede, hvis vi bare kom saa meget som et eneste Minut for sent. Nu passerede det en Aften, at en i vor Klasse kom lidt for sent hjem, og Porten var lige blevet lukket. Men Fyren vilde naturligvis gerne se, om han dog ikke skulde kunne slippe ind, og da han havde ringet paa Klokken, og Porten langsomt gled op, gav han Portfløjen et haardt Stød, sprang forbi Portneren, der skulde notere hans Navn og Nummer, og løb alt, hvad han kunde, for at slippe væk og op paa Stuen, hvor han kunde komme i Sikkerhed.

Portneren vilde dog ikke saadan uden videre lade sig gøre Nar af, men da han var en gammel Karl, kunde det ikke nytte at forfølge Skælmen, som jo var let til Bens, hvorfor han i sin Nød slyngede den store, tunge Portnøgle efter Synderen, som da ogsaa godt nok blev ramt i Hovedet af Nøglen.

Næste Morgen var hele Historien blevet rapporteret til Skolechefen, og det trak op til et slemt Uvejr. Paa Størrelsen kunde man jo omtrent gætte sig til, fra hvilken Klasse Synderen maatte være, og man gættede paa vor, og saa gik det løs!

Vi stillede til Morgenparade nede paa Gaardspladsen, Chefen kom, og efter en Tordentale endte han omtrent saadan:

„Ja, her nytter ingen Nægten! Portneren kastede Nøglen efter ham, og han ramte ham, og da Nøglen er befunden at være blodig, maa den have bibragt Knægten en Blessure, antagelig, efter hvad Portneren mener, i Hovedet. Altsaa maa en af jer have en Blessure — Kasketterne af! Og den, der har en Blessure, han træde frem!"

Da skete der noget, som dog viser, at man i de Dage var gode

Kammerater, og noget, som fik Chefen til i første Moment at se lidt mindre streng ud, nemlig dette, at vi *alle* som *een* traadte frem!

Forbavset sagde Chefen:

„Hvad er det her? Forstod I ikke, hvad jeg kommanderede? *Den, som er saaret, træde frem, I andre træde tilbage!*"

Men alle blev vi staaende!

Og da Chefen saa traadte hen til os, gjorde han den Opdagelse, at vi *alle* var saarede.

Og nu gættede han sig til det, der var sket, nemlig at vi alle, for ikke at lade Kammeraten fra Aftenen før i Stikken, havde bibragt os hver et Slag i Hovedet. Og da var det, at Chefen et Øjeblik smilte mindre bøst, for egentlig kunde han vel godt lide den Kammeratskabsfølelse; men snart betænkte han sig og befalede, for Disciplinens Skyld, at vi *alle* skulde have Straf.

Og det fik vi, ja, i det hele taget fik vi mange Straffe, men ser I, Drenge, dem alle kunde vi have undgaaet, baade Pryglene, Hullerne i Hovedet og alt det andet, naar vi bare i Stedet for alle vore Skarnsstreger og Hokuspokus havde fundet paa den Kunst, der havde hjulpet bedre end alt det andet tilsammen —"

„Og hvad er det saa for en Kunst?" raabte alle vi Drenge i Kor, og Svaret kom højtideligt og alvorligt, mens det graa Overskæg blev strøget, og en Tobakssky fra Cigaren bølgede ud i Stuen:

„Jo, ser I, Drenge, vi skulde naturligvis bare have været artige og læst ordentlig paa vore Lektier, saa var det hele gaaet meget mere glat og behageligt. Husk det, Drenge!"

Saadan sagde den gamle Major, og saadan siger jeg med!

Hans, som fik Prinsessen til at græde.

Eventyr af *A. Maltesen.* Tegningerne af *Ingeborg Hyldahl.*

En Møller døde og efterlod sig tre Sønner.

Da de skulde dele Arven efter Faderen, sagde de to ældste til den yngste, som hed Hans:

„Nu tager vi Møllen og Gaarden — det har vi Forstand paa at drive. Du kan tage den gamle Violin, som hænger derhenne i Krogen. Saa maa du se at blive en dygtig Spillemand og tjene dit Brød paa den Maade."

Hans gjorde ingen Indvendinger. Han var vant til at rette sig efter de andres Villie. Og han var for Resten glad for at faa Violinen til sin Arvepart, for han holdt nemlig saa meget af at spille og var allerede dygtig til det. Saa snart han havde hørt nogen synge eller fløjte en Melodi bare een Gang, saa havde han den i Øret — og med det samme kunde han spille den paa Violinen.

Mangen stille Aften havde han siddet ensomt med den gamle Violin i sit Kammer og drømt om saa meget smukt — om Bølgernes Brusen over den stenede Strand — om Fuglenes Sang i den foraarsfriske Skov — eller om Efteraarsstormens Dans med de visne, brogede Blade.

Og alt det, han saaledes tænkte paa og drømte om, kunde han give Udtryk gennem Violinen, saa dens Toner ligesom fortalte igen om det alt sammen.

Og de, som hørte den Musik, maatte standse, lytte og udbryde:

„Hvor det er smukt at høre!“

Se, det var nu en Gave, Hans havde faaet. Og den Gave blev hans Lykke. —

Hans tog den gamle Violin ned fra Sømmet i Krogen, tørrede Støvet godt af den, puttede den i en gammel Pose af Kalveskind og gik ud i den vide Verden.

Hver Dag spillede han for Folks Døre, og hver Dag tjente han til Føden. —

Saa hændte det engang, at Hans kom til en By langt borte. Det var en rigtig varm Sommerdag. Støvet laa tommetykt paa Vejen, og da Hans havde gaaet hele Dagen, længtes han efter Skygge og Hvile. Tæt ved Vejen laa et stort, hvidt Hus inde i en gammel Have med skyggefulde Træer.

„Der vil jeg gaa ind og spille,“ tænkte Hans, „giver de mig ikke noget, kan jeg dog staa i Skygge under Træerne.“

Og saa gik han derind.

Han saa op mod Vinduerne — der var ingen Mennesker at øjne. Saa stemte han Violinen, tog et Par raske Strøg hen over Strengene og begyndte at spille.

Det lød saa rent og kønt, at det kun var til at glædes over, og det varede da heller ikke længe, før en Mand viste sig ved et af Vinduerne.

Med Undren hørte han den vidunderlige Musik og saa den unge, støvede Knøs dernede mellem de grønne Træer. Ja, Hans var ikke meget pæn i Tøjet. Hans Klæder var baade gamle og slidte, og hans Sko var skæve og hullede.

Manden deroppe saa straks, hvorledes det var fat med Hans; men jo længere han hørte paa hans Spil, des mere maatte han undre sig og tænke, at den pjaltede Spillemand sikkert kunde blive en stor Kunstner.

Hans holdt op med at spille. Han tog ærbødigt Hatten af og saa op mod den fremmede Herre, som nu raabte:

„Halløj! Hvad er du for en Svend? — Kom herop, jeg maa tale med dig — jeg er ogsaa Spillemand!“

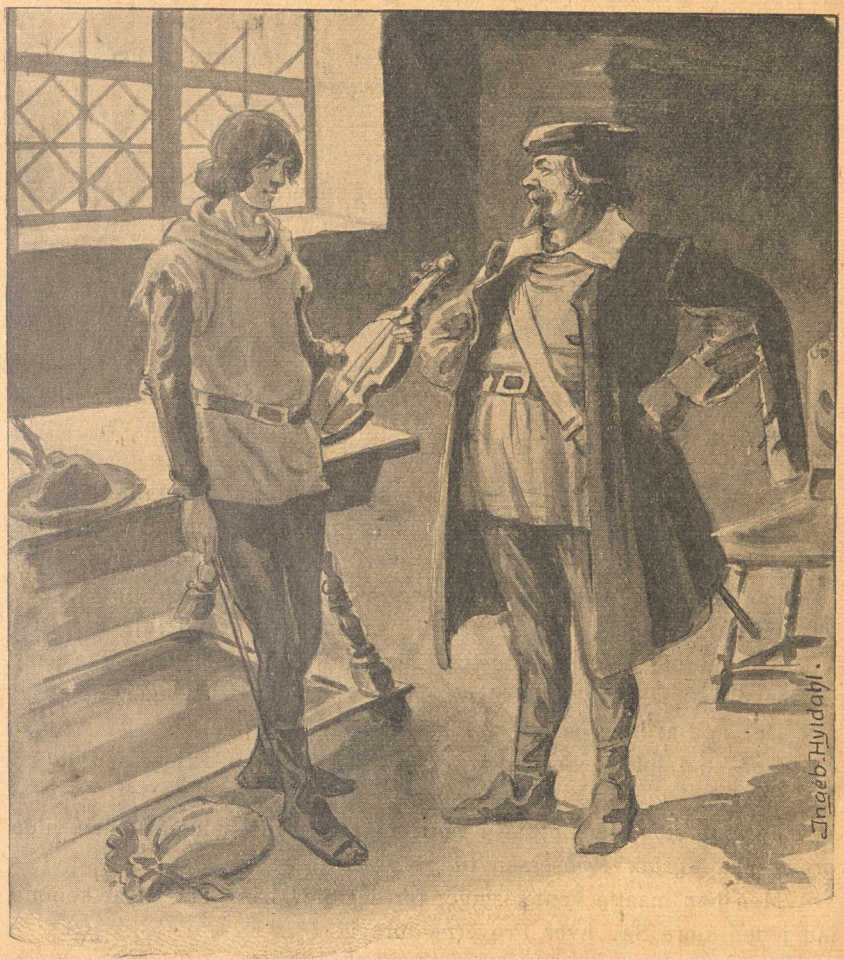

Saa gik Hans op i de fine Stuer; og han maatte spille for den fremmede Herre alt det kønneste, han kunde.

Herren klappede ham paa Skulderen og sagde:

„Du skal blive til noget, Hans; du skal blive en Mester i Tone-

kunsten! — Nu kan du blive hos mig, saa længe du vil, og jeg vil lære dig saa meget, jeg kan!"

Og Hans blev; og han spillede. Og til sidst maatte hans Læremester sige til ham, at nu kunde *han* ikke lære ham mere. Men da var Hans ogsaa bleven en rigtig Kunstner — saa dygtig, at hans Lige neppe fandtes i den hele Verden.

Nu var han selv Mester. Han drog videre og spillede, og hvem der hørte ham, maatte glædes over de skønne Toner, som han forstod at lokke frem af den gamle Violin.

Da hændte det engang, at Hans kom til et Land langt borte. Der raadede en god, gammel Konge, som havde en eneste Datter. Men Kongen havde ingen rigtig Glæde af hende; for hun havde et haardt og ufølsomt Hjerte, og altid vilde hun gøre Nar af alt og alle. Aldrig kunde hun være alvorlig. Hun lo af alt — enten der saa var Grund til det eller ej.

Kongen var meget bedrøvet over sin Datter. Han gik ligefrem og ønskede, at hun kunde komme til at græde over noget — for da maatte det jo være Tegn til, at der var sket en god Forandring med hende. Han havde ikke set hende græde, siden hendes Moder, den gode Dronning, døde. Og da var Kongedatteren kun en lille Pige.

Saa lod han da den Meddelelse udgaa, at den, som kunde faa hans Datter til at græde, skulde blive Konge i Landet efter ham.

Det stod at læse paa store Plakater overalt i Riget.

Der kom mange for at prøve Lykken — men Prinsessen lo ad dem alle og slog med Nakken.

En Dag stod Hans ogsaa i Kongens Gaard og meldte, at han vilde prøve paa at faa Prinsessen til at græde.

Men han maatte vente længe, før det blev hans Tur til at komme ind i den store Sal, hvor Prøverne foregik.

Først var der en, som læste den allersørgeligste Tragedie, hvori alle Personerne enten døde eller blev forfærdelig ulykkelige for deres hele Livstid.

Det var meget bedrøveligt at høre paa, og det gik hele Hoffet og den gamle Konge saa nær til Hjerte, at de græd alle — men Prinsessen

lo bare og sagde, at den Tragedie jo slet ikke var noget virkeligt, men bare noget, som var digtet, saa det rørte hende sandelig ikke.

Saa kom en anden frem.

Han fortalte om den mest hjerteskærende Nød og Fattigdom, saaledes som han havde oplevet den blandt de elendigste Mennesker i Verdens Storbyer — om Mennesker, der sultede, led Nød og Sygdom i de forfærdeligste Huler, under Storbyernes Broer, under aaben Himmel eller i gamle, forfaldne Kloakker i Selskab med Rotter og alskens Kryb, medens der i de samme Byer levede rige, fornemme Mennesker i herlige Slotte og Paladser.

Alle, som hørte det, maatte faa Medlidenhed med disse deres fattige Medmennesker; og der var ingen, uden de fik Taarer i Øjnene ved at høre derom — jo een var der — det var Prinsessen.

Hun sagde, at naar man var fattig, var man næsten altid selv Skyld i det. For enten vilde man ikke arbejde for Føden, eller ogsaa forstod man ikke at holde Hus med det, man tjente — og den Slags Mennesker var det ligefrem urigtigt at have Medlidenhed med. Det førte kun til, at der blev mange flere af dem...

— Flere endnu kom der, inden det blev Hans's Tur; men de havde ikke bedre Held end de andre.

Saa kom Hans med sin Violin under Armen. Han bukkede pænt for Tilhørerne og begyndte at spille.

Det var slet ikke Begravelsessalmer eller saadan noget, han spillede. Man blev nærmest glad ved at høre de Toner. Man skyndte sig at tørre Øjnene for at faa Taarerne bort, dersom der endnu skulde være nogen fra før.

Og der sad nu den smukke Prinsesse med det spodske Smil — og Hans spillede for hende og for Kongens hele Hof.

Snart bruste Tonerne vilde og mægtige — som den vældige Flod, der haster mod det store Hav, og snart var de dæmpede og blide — som Vandets sagte Rislen i den lille Bæk, der snor sig gennem den grønne Eng og under Buskenes skærmende Grene.

Af og til randt der gennem Kunstnerens Spil en lille, simpel

Melodi som Strofer af en Vuggesang — saadan som en kærlig Moder synger den for sit Barn.

Det var, ligesom man af Tonerne bares langt bort til skønne Egne — eller som man paa ny var blevet Barn og laa i den lille Tremmeseng, medens Moder sad ved Siden og sang med Barnets Haand i sin —

Prinsessen lyttede og bøjede sit Hoved.

Hun maatte tænke paa sin egen Barndom. — Hvornaar havde hun hørt lignende Toner?

Men saa bruste den mægtige Toneflod igen mod Havet — Bækken rislede gennem Engen — og lidt efter sang Violinen igen den lille Vuggesang.

Da bøjede Prinsessen sit Hoved endnu dybere — og to store, klare Taarer faldt fra hendes Øjne.

Det var Tonerne fra den gamle Violin, der havde ført hende tilbage til hendes egen Barndom — — — — — —

Aah, hvor hun huskede det tydeligt alt sammen: I det skinnende Bur sad Kanariefuglen og sang saa kønt, som kunde den have været en Nattergal... „Du dejlige lille Fugl," sagde Dronningen og gav den Frø og frisk Vand, „du minder os om, at vi bør være glade, selv om vi er stængede af Gitter og Slaa —"

og hun løftede Prinsessen op paa sine Arme, kyssede hende og sagde:

„Vær altid god mod Dyrene, min egen Pige, — ja, vær altid en god Pige!"

Men da Dronningen siden gik ud af Salen, og Prinsessen blev alene derinde, klatrede hun paa en Stol op til Fuglens Bur, tog den ud og stod med den i Haanden.

Fuglen var angst. Dens lille Hjerte slog, saa Prinsessen kunde mærke det i sin Haand. Den baskede for at komme bort fra hende og kom derved til at kradse hende lidt paa den ene Finger. Da kom det stygge og grimme op i hende — hun blev vred, greb sin Moders Saks og klippede ubarmhjertigt først alle Kløerne af Fuglens Tæer og dernæst den Taa, hvis Klo havde revet hendes Finger.....

Og saa kom Dronningen og saa, hvad der var sket. Hun blev saa

bedrøvet derover og talte med Prinsessen om, at saaledes maatte man aldrig lade Ondskaben faa Magt over sig.

Men om Aftenen laa den lille Prinsesse i sin Seng, og Moderen sad paa Stolen ved Siden af og holdt sit Barns Haand i sin, medens hun sang en lille Aftensang for hende. Og den lille Prinsesse fortrød, at hun havde været ond mod Fuglen. Og hendes kærlige Moders Toner lokkede Taarerne frem af hendes Øjne —

Den Aften græd hun sig i Søvn — — — — — —

Se, alt dette maatte den *store* Prinsesse tænke paa nu, for her var Melodien igen.

Den kom som et Bud fra hendes Barndoms Verden — fra hendes egen, gode Moder — den kærlige Dronning.

Og Taare efter Taare randt fra de smukke Øjne.

„Hun græder!“ raabte den gamle Konge og kyssede hende. „Gud være lovet, hun græder!“

Tonerne fra den gamle Violin havde smeltet Prinsessens haarde Hjerte. Og Kongen og hele Landet glædede sig usigelig meget derover.

Saa blev Hans Konge over hele Kongeriget.

Og da han skulde til at se sig om efter en Dronning, fandt han, at han allerhelst maatte tage Prinsessen, hvis hun da vilde have ham.

Det vilde hun, for det var jo Hans, der havde smeltet Isskorpen om hendes Hjerte.

Og saa holdt de Bryllup i Fryd og Gammen.

Men Hans sørgede altid for at holde Strengene hele paa den gamle Violin.

Heksens Datter.

AF HERMANN ANDERSEN

Tegningerne af *Nils Wiwel.*

Dybt inde i en forfærdelig stor Skov levede der for mange Aar siden en Kone, ikke gammel, men heller ikke ung, hun var nærmest saadan lige midt imellem, og saa var hun saa ækel og grim, saa det var fælt. Hun lignede en rigtig Heks, og det var hun for Resten ogsaa.

Hun levede i en lille Hytte sammen med sin Datter, som hed Else, og som var den nydeligste lille Pige, man kunde se for sine Øjne, saa smuk og saa god, at man skulde tro, hun var et lille Alfebarn.

Heksen var slet ikke god imod Else. Hun hadede hende, fordi hun var saa smuk, og hun mishandlede hende, bare der var den mindste Smule i Vejen. Og naar der ikke var noget i Vejen, gjorde hun det ogsaa, saa den stakkels Else var rigtignok ilde faren.

Den gamle Heks havde været gift mange Gange, men alle hendes Mænd forsvandt altid kort efter Brylluppet, og ingen saa siden noget til dem. Folk sagde nu for Resten, at Heksen havde ædt dem af bare Kærlighed, men Folk siger jo saa meget.

Om hun nu havde ædt sine Mænd eller ej, ved jeg ikke; hvis jeg vidste det, skulde jeg saamænd gerne fortælle det, men een Ting er sikker, og det er, at Heksen saa forfærdelig gerne vilde have sig en Mand igen, og derfor havde hun forhekset Skoven saaledes, at naar en Mand kom derind, kunde han ikke finde ud igen, og naar han saa kom hen til Heksens Hytte, tvang hun ham til at gifte sig med hende.

Nu hændte det engang, at en ung Prins, som var paa Jagt, kom ind i den forheksede Skov og omsider naaede til Heksens Hytte. Heksen hoppede af Glæde, da hun saa den nydelige unge Prins, for de unge holdt hun nu allermest af. Men da Heksen forlangte, at Prinsen skulde gifte sig med hende, svarede han straks nej og lo oven i Købet af hende og kaldte hende Bedstemoder; men nu blev Heksen vred og lod ham kaste ned i et dybt Fangehul, hvor han kunde sidde og spekulere, til han blev klogere.

Der sad han nu, og han sad der længe. Tarmene skreg i Livet paa ham af Sult, og det er nu slet ikke nogen rar Musik, selv om man er musikalsk, og det var Prinsen nu for Resten slet ikke.

„Mon den gamle Kosteskaftridder har tænkt, at jeg skal sidde her og sulte ihjel?“ tænkte han og spændte sin Bukserem et Par Huller ind, for det hjælper saa storartet, naar man er sulten. „Hvis jeg sagde, at dette her morer mig, løj jeg slemt, men jeg giver mig ikke, hellere dø end gifte sig med det grimme Fugleskræmsel.“

Imidlertid gik Else og var saa bedrøvet. Hun syntes, det var Synd for den nydelige Prins, at han saaledes blev spærret inde, og hun vilde saa gerne hjælpe ham, men hvorledes skulde hun bære sig ad? Naar hun dog bare havde kunnet hekse, bare en lille bitte Smule, saa skulde det nok gaa, men det var noget, hun aldrig havde lært.

Da Heksen havde spist til Middag, blev hun søvnig og gik ind for at sove, og snart efter hørte man Jorden ryste i vid Omkreds. Det var Heksen, som snorkede. Else listede sig ind til hende og løste forsigtig Nøgleknippet, som Heksen havde om Livet; hun rystede af Skræk, det stakkels Barn, — hvis nu Heksen vaagnede! Endelig havde hun Nøglerne og skyndte sig ud af Døren.

Prinsen sad netop og spekulerede paa, hvordan han skulde bære

M: Wiwes

sig ad med at slippe bort, da han hørte en Nøgle blive stukket i Døren til Fangehullet.

„Bare jeg dog havde noget, jeg kunde kaste i Hovedet paa hende," tænkte han, men da Døren blev aabnet, og han saa en ung Pige træde ind, blev han ganske stum af Forbavselse.

„Her bringer jeg dig nogen Mad," sagde hun, „skynd dig at spise, saa vil jeg prøve at befri dig."

Prinsen spiste, og medens han spiste, betragtede han stadig den unge Pige, som han fandt saa nydelig. Da han var mæt af Mad, var han endnu ikke mæt af at se paa hende, men hun skyndte paa ham, at de kunde komme af Sted, inden Heksen vaagnede. De skyndte sig derfor af Sted, det gjaldt jo om at naa ud af Skoven, inden Heksen indhentede dem.

Imidlertid laa Heksen og drømte saa yndigt. Hun drømte, at Prinsen havde sagt ja til at gifte sig med hende, og af Glæde herover hoppede og dansede hun, men se det skulde hun nu hellere ladet være med, for nu trillede hun ned paa Gulvet og vaagnede.

„Hvad er det?" sagde hun og gned sine Øjne, „har jeg drømt? Og hvor er dog mine Nøgler? Mon jeg skulde have glemt dem nede i Kælderdøren? Det er jo en rædsom Historie!"

Hun skyndte sik ned i Kælderen med saadan en Fart, at hun tabte Slæberne; men Prinsen var jo væk. Hun raabte paa Else, men hun var ogsaa væk, og Heksen, ja, hun var saamænd ogsaa rent væk af Arrigskab og Raseri. Hun slog ligefrem Kolbøtter af Raseri og lynede og tordnede, medens hun søgte efter sine Syvmilestøvler. Og da hun havde søgt efter dem i en halv Times Tid, huskede hun først, at de var hos Skomageren.

Prinsen og Else naaede derfor i god Behold ud af Skoven og var snart hjemme paa Prinsens Slot, og da de kom til at synes rigtig godt om hinanden, giftede de sig snart og levede lykkelige og glade med hinanden.

Men det var mere, end Heksen kunde taale. Hun fik sin Broder, en gammel, ondskabsfuld Trold, som var Skoleholder for Troldungerne, til at hjælpe sig, og nu sendte de det ene Uheld efter det andet ind

over Prinsens Hjem. Men de unge holdt trofast sammen og trøstede hinanden i deres Ulykke, og med hvert Uheld, der ramte dem, voksede Kærligheden i deres Hjerter.

„Det gaar ikke," sagde Heksen en Dag til sin Broder, „i Stedet for at de skulde skilles, drages de jo tættere sammen. Du maa finde paa en eller anden Maade, vi kan ødelægge deres Kærlighed paa."

„Ja hvorfor skal jeg altid finde paa?" brummede Trolden, men gav sig dog straks til at rode rundt i Næsen med sin Finger — det betød, at han spekulerede stærkt, og noget efter sagde han:

„Du maa forklæde dig som Kammerpige og gaa op paa Slottet og søge Tjeneste. Naar du saa bliver antaget, maa du se at indynde dig hos Prinsen, saa I bliver rigtig fortrolige. Du skal saa benytte enhver Lejlighed til paa en fin Maade at faa Prinsen til at tro, at Else er en Heks, og at det er hende, der er Skyld i alle hans Ulykker, saa kommer nok Resten af sig selv."

Heksen gjorde, som Broderen sagde. I Begyndelsen vilde Prinsen dog slet ikke høre Tale om, at Else var en Heks, men Kammerpigen forstod saa snildt at snakke for ham, at han til sidst begyndte at tvivle paa sin Hustru. Naar hun var Datter af en Heks, var det jo rimeligt, at hun ogsaa selv havde noget at gøre med Hekseri, det viste jo ogsaa tydeligt alle de Ulykker, der var væltet ind over ham, efter at han var bleven gift med hende. Nej, det var nok det bedste, at hun kom af Vejen snarest muligt.

Den stakkels Else mærkede godt, at Prinsen begyndte at blive kold imod hende, og hun sørgede meget derover, for hun holdt saa inderlig meget af ham og kunde slet ikke forstaa, hvad hun havde gjort ham.

En Dag gik hun ned i Haven for at være ene med sin Sorg. Hun græd og jamrede sig og udbrød til sidst ganske højt: „Ak, hvad skal jeg dog gøre? Hvorledes skal jeg bære mig ad med at vinde min Mands Kærlighed tilbage?"

Men da stod pludselig en dejlig Kvinde for hende.

„Frygt ikke," sagde hun, „jeg er Kærlighedens Fe og vil kun dit Vel. Jeg kender din Hjertesorg og skal ogsaa hjælpe dig. Tag denne

N:W:1911.

Kvist og gaa op paa Slottet; naar Faren saa truer dig, skal du svinge Kvisten tre Gange omkring din Gemals Hoved, og du er frelst."

Feen forsvandt, og Else gik op paa Slottet.

Her stod Prinsen og var saa usigelig bedrøvet. Han havde netop paa Kammerpigens Opfordring givet Befaling til, at Else skulde dø paa Baalet, men hans Hjerte var ved at briste af Sorg, for selv om han følte sig overbevist om, at Else var en Heks, som kun gjorde ham ondt, elskede han hende dog over alt i Verden. Da Else traadte ind i Salen, blev hun omringet af Vagten, som vilde føre hende bort, medens Kammerpigen straalede af Glæde. Else bad blot om, at hun maatte hviske et Ord til sin Mand, saa vilde hun følge med. Det blev hende tilladt, og nu traadte hun hen til Prinsen og svang hurtigt Kvisten tre Gange over hans Hoved.

Da faldt der pludselig som Skæl fra hans Øjne, og Kammerpigen stod nu i al sin Hæslighed som den Heks, hun var. Men Prinsen omfavnede sin Hustru; nu indsaa han, hvilken Uret han havde begaaet imod hende, og han bad hende med angerfulde Taarer om Tilgivelse.

Vagten vilde nu gribe Heksen, men i sit Raseri slog hun Kolbøtter i Luften og faldt pludselig ud af Vinduet, ned i Hovedet paa sin kære Broder Trolden, som stod og lurede, og slog baade ham og sig selv ihjel.

Men Prinsen og hans Hustru levede fra denne Dag saa lykkelige sammen som aldrig før. Kærlighedens Fe vaagede over dem og lod sin Velsignelse i fuldeste Maal dale ned over deres Hjem.

Anders.

Af *Edv. Egeberg.* Tegningerne af *Poul Steffensen.*

Anders var ved at komme bort fra sin Fader. Ikke saadan ligefrem, for de var sammen hver Dag, sov i samme Værelse, talte sammen, spiste ved samme Bord. Men man kan godt komme bort fra hinanden, fordi man bor sammen. Og Mennesker er tidt hinanden nærmest, naar der er Have imellem dem. Længselen kan være et udmærket Baand. Ja — det er saa tidt, at Far og Mor og deres Børn har fundet hinanden igen, da de fik det store Atlanterhav imellem sig.

Naa — Anders og Far havde været gode Venner, lige siden Anders blev født. Og da Moder døde — Anders var den Gang kun fire Aar — saa blev de næsten endnu bedre Venner, for den Kærlighed, de havde været tre om, mens Mor levede, den blev de nu kun to om, og saa blev der ligesom mere til hver.

Men nu var der ved at vokse noget op imellem dem, som var ved at skille dem ad. Anders' Øjne var ligesom tomme, naar de saa paa Far. De kunde se paa ham som paa et fremmed Menneske. Ja — der var Tider, da der sad noget inden for Anders' gode Øjne, som ikke var af det gode, og da kunde de vige til Side, naar Far saa bedrøvet paa ham. De kunde heller ikke rigtig tale sammen mere. Den fornøjelige Aftensludder, hvor de var som to Kammerater, lød saa sjældent nu.

Og Mor, der ligesom altid havde staaet imellem dem med en ved

hver Haand, var ogsaa borte. Hendes kærlige Øjne og hendes lyse, fine Skikkelse levede stadig op paa ny i deres Samtaler, men nu, da disse gik i Staa, blev hendes Skikkelse utydelig og fjern. Anders havde saa ofte ligesom kunnet føle hendes bløde Haand over sit stride Drengehaar og høre sit Navn nævne med en Stemme, som end ikke Fars kunde maale sig med, naar den var allerrarest. Og hun kom slet ikke mere til hans Seng om Aftenen ved Aftenbønnen, for han bad slet ikke sin Aftenbøn mere.

Naa — naar der var gaaet ham noget imod, saa kunde han nok endnu savne hende. Men det var ogsaa sjældent, det skete, for han var ved at blive en haard Dreng, der havde knyttede Næver og faa Taarer.

Anders var for meget overladt til sig selv. Fars Arbejde laa uden for Hjemmet, og hans Tanker var stærkt optagne. En Moders Tanker drejer sig kun om hendes Hjem og Børn, og det bliver Gud ske Lov aldrig anderledes. Men Anders havde nu ingen Mor. Far skulde være baade Far og Mor, og det er ikke let at være det. Et Barn maa aldrig være helt ude af Øje, ude af Tanker og Hjerte, hvis det skal have et godt Hjem. Og naar Far saa bedrøvet ind i Anders' tomme eller vigende Øjne, saa rettede han en stille Bebrejdelse mod sig selv, som ikke havde Øje, Tanker og Hjerte nok for Anders.

Hvad var der da i Vejen med Anders? Hvorfra stammede de tomme Øjne og det sky Væsen?

Ja — der er jo noget, som hedder slet Selskab. Og saa er der en Lømmel i os alle; det vil sige det slette i os. Naar det slette udefra mødes med det slette inde i os, saa er det, det bliver galt. Og det var det, der var sket med Anders. Der var en Lømmel i ham som i os alle, og Lømmelen havde fundet Kammerater, hvori der ogsaa var en Lømmel.

Det er slemt med dette slette Selskab. Hvis vi ikke havde noget slet i os selv, saa var det ikke saa farligt; men nu har vi det, og saa skal vi ikke udelukkende skyde Skylden paa Selskabet, naar det gaar en Dreng ilde. Man skal ogsaa lade ham selv tage sin Del af Skylden.

Og saa skal man kærligt tænke paa, at de, der forledte ham, er fra Hjem, hvor de ogsaa ønsker det bedste for deres Børn.

Naa — Andes havde en Dag sammen med Dyrlægens Jens og Smedens Niels været uartig, grimt uartig, mod en lille Pige, som de mødte paa Vejen fra Skolen.

En anden Dag havde han i det samme Selskab gaaet ind i Doktorens Have og forsynet sig med Æbler. Først spist dygtigt og saa stoppet sig ud med Æbler i Lommer, under Skjorten, alle Steder, hvor der kunde gemmes nogle, saa han var bleven baade pukkelrygget og skæv af det.

Ja — der havde tidt været noget i Vejen, og noget af det havde Far omsider faaet at vide.

Han havde, som sagt, længe mærket, at der var noget i Vejen med Anders. Disse tomme og vigende Øjne havde altsaa sagt ham det.

Saa talte han med Anders om det; men det var, som det slet ikke gjorde Indtryk paa ham. Der kunde slet ikke blive den gamle Vennesti mellem dem. Maaske Far heller ikke havde fundet de rigtige Ord, der naar over Ugræsset paa Stien, for det kommer det saa meget an paa. Selv om Kærligheden ligger vaagen bag det vi siger, saa er det tidt vanskeligt at finde Ordene, de rigtige. Der har kun været eet Menneske, der altid kunde finde dem.

Anders fortrød ikke rigtig, hvad han havde gjort, og før det sker, kan det ikke blive godt. Synderen maa komme med den fortabte Søns ydmyge Ord i Munden.

Far gik og var meget bedrøvet, fordi han havde mistet sin Dreng.

Men saa blev det alligevel godt. Og hvorledes det skete, skal vi nu høre.

Anders var ved at blive uartig i Skolen ogsaa. Det kneb med at sidde rolig ved Arbejdet, sine Lektier kunde han ikke ordentligt, og der lød stadig Klager over ham fra Legepladsen.

Lærer Holm havde talt alvorligt med ham, men det havde ikke hjulpet.

„Du er ikke nær saa rar en Dreng, som du har været," sagde han en Dag og saa rigtig bedrøvet paa Anders, og da var Anders lige ved

at græde, for han holdt meget af Holm. Men en rask Dreng tuder jo ikke. Det er alt for tøseagtigt. Derfor gjorde Anders sig haard ligesom over for Far. Hans daarlige Kammerater skulde ikke gøre Grin med ham for den Sags Skyld. Og da Holm vendte Ryggen til ham, vrængede han Mund og var rask Karl.

Men da han havde gjort det, skammede han sig inderst inde og kunde godt have grædt over sig selv.

Og dette, at man er lige ved at græde over sig selv, det er den fortabte Søns første Skridt fra Svinene og hjem til Faderens Hus.

Den Dag fortalte Holm om den hellige Ansgar, Nordens Apostel. Og han fortalte det med Ansgars gode Vens og Discipels, Erkebiskop Rimberts Ord.

„— — Da Ansgar var fem Aar gammel, døde hans meget gudfrygtige og fromme Moder. Ikke længe efter sendte hans Fader ham i Skole for at lære at læse. Da han var sat i Skole, begyndte han, som sædvanligt i den Alder, at drive Børneleg med sine jævnaldrende og give sig mere af med Lediggang og Løjer end med at lære noget.

Da kom det ham en Nat for, at han var paa et meget moradsigt og slibrigt Sted, saa at han ikke kunde komme bort derfra uden med stor Besværlighed. Men ved Siden af det Sted var en yndig Vej, paa hvilken han saa, der gik en Kvindeskikkelse som en Dronning i herlig Prydelse og Ære og flere andre hvidklædte Kvinder; blandt dem var ogsaa hans egen Moder. Og da han genkendte hende, begyndte han at ville løbe hen til hende; men det faldt ham vanskeligt at komme ud af dette moradsige og meget slibrige Sted.

Da nu denne Kvindeskare nærmede sig til ham, syntes han, at *hun*, der forekom ham at være de andres Frue, og som han var vis paa var den hellige *Maria*, sagde til ham: „Søn! Vil du til din Moder?“ Og da han svarede med Begærlighed, at det vilde han gerne, tog hun atter til Orde og sagde: „Dersom du vil tage Del i vort Selskab, saa maa du vogte dig for al Forfængelighed og aflægge alle Børnestreger; thi vi kan slet ikke lide Forfængelighed og Lediggang, og hvo som finder Fornøjelse deri, kan ikke være i vort Samfund.“ — Efter dette Syn begyndte han straks at opføre sig alvorligere og undgaa Omgang

med de andre Drenge og beskæftige sig stadigere med Læsning, Betragtning og andre nyttige Ting — — — —"

Da Anders kom ud paa Legepladsen, kunde han ikke lege som ellers. Han gik hen og satte sig i Vejgrøften. Han støttede sit stridhaarede, urolige Hoved i sine solbrune Hænder, og han saa stift ud for sig, ud i det sommerlige Land. Men han saa alligevel ingenting af det hele. Hans Drengetanker var paa andre Eventyr og Rejser.

Han tænkte paa sin Mor, saadan som han ikke havde tænkt paa hende længe. Den hellige Ansgars Moder var bleven hans Moder. Paa de Veje, hun gik, ønskede han ogsaa gerne at gaa, og til det Land, hvor hun nu var, vilde han gerne. Hans gamle heftige Længsel efter den stille Moder var igen bleven saa levende — — —

Men der var jo nu den lille Pige, som de havde været uartige imod. Han saa hendes forgrædte Ansigt for sig. Og han huskede Jens' grimme Grin — — — Hvordan maatte han ikke selv have set ud dengang — — —

Og saa var han i Doktorens Æblehave, hvor han var blevet taget paa fersk Gerning og fik det Navn, der tilkom ham, lige i Ansigtet — fy! En Tyv var han!

Han gennemgik det ene efter det andet, hele den sidste Tids Skarnsstykker, og det var, som et Tæppe pludselig blev trukket til Side, og han saa sig selv som den grimme Dreng, han havde været —

Niels kom løbende forbi og slog ham paa Skulderen.

„Kom du! Holms Kat sidder oppe i Poplen, vi er ved at jage den ned med Sten — kom, det er Sjov!"

„Lad mig være," sagde Anders.

Niels løb igen. Han havde egentlig Lyst til at sige noget rigtig drilsk til Anders, men han turde ikke, for Anders var ikke til at spøge med, naar han blev vred. Han var den stærkeste af dem alle og slog haardt, naar han blev vred. Gud ved, hvad der gik af ham?

Anders sad fremdeles og saa ud i Sommerlandet — uden at se noget derude. Han saa bare ind i sig selv.

Nej — den Vej, han nu gik paa, den førte ikke til Mor igen!

— — Om Natten drømte han om sin Mor. Man drømmer jo ofte om det, man tænker paa om Dagen.

Han syntes, han stod ude i Haven foran det lille Træ med Gravenstenerne i. De hang der og var saa gulkindede og modne, lige til at sætte Tænderne i. Det var, som han allerede havde Munden fuld af den syrlige Saft.

Men Far havde forbudt, ganske bestemt, at tage af dem. Han holdt saa meget af det Træ. Han og Mor havde plantet det i Forening. Æblerne blev altid forsigtigt plukket ned og forsigtigt lagt i en Skuffe og forsigtigt taget op ved højtidelige Lejligheder, f. Eks. ved Jul og Fars og Anders' Fødselsdage.

Anders kunde se Fars alvorlige Øjne for sig og høre hans rolige Stemme.

Men Æblerne var saa fristende at se paa, og han vidste, hvor dejligt de smagte. Og desuden: der var jo mange paa Træet. Far havde ikke talt dem, han kunde udmærket tage et, uden at det mærkedes.

Han gik rundt om Træet for at finde et rigtig stort og rigtig modent, og saa rakte han Haanden ud — —

Men da lagde der sig en Haand paa hans Skulder — —

Det gav et Jag i ham. Var det Far, der var kommen bag paa ham? Han vendte sig om — og saa var det Mor, der stod bag ham.

Hans fik lige set, at hun saa ud, som han huskede hende — med det kønne lyse Haar, der laa glat ned til begge Sider, de dejlige Øjne under de mørke Øjenhaar — for han maatte straks slaa sine Øjne ned. Han kunde slet ikke møde hendes Blik. Hun havde jo grebet ham i Tyveri. Ved Fars og hendes Træ! Hvor han skammede sig. Meget, meget mere, end da Doktoren kaldte ham for en Tyv. Han vilde saa gerne se op paa Mor, men han turde slet ikke. Han blev ved at se ned mod Jorden. Han saa blot det nederste af hendes lyse Sommerkjole med de grønne Striber. Han huskede den saa godt, og Far havde den hængende i Skabet endnu, ingen maatte røre den.

Men det var alligevel ikke den, for denne ligesom lyste, og saa var der en Duft af Lilliekonval ved den.

Hun havde maaske en Buket i Brystet. Men han turde ikke løfte Øjnene og se efter.

Saa lagde hun en Haand paa hans Hoved og strøg hen over det, og da kom han til at græde, for det Strøg var saa kærligt og ufortjent. Men han ønskede, at den Haand maatte blive liggende der altid.

Han følte den heftigste Lyst til at kaste sig ind i hendes Arme, men han turde ikke røre hende. Det var han ikke nær rar nok og god nok til.

Da sagde hun — og det kom med en Røst, hvori der var Klokkeklang og Englesang, og med et velsignet Ekko af hendes egen kære Stemme —

„Gaa til Far, min Dreng!"

Da blændedes Anders' Øjne ganske af Taarer, og han brød ud i en lydelig Graad — —

Og da vaagnede han. Drømmen havde været saa levende og varm, at han virkelig hulkede, og hans Hovedpude var vaad af Taarer.

Maanen sendte sit hvide Lys ind ad Vinduet, og han syntes, ligesom det var Genskinnet af hans Mors hvide Dragt, der endnu laa over Sovekammeret. Hun havde sikkert været her i det hemmelighedsfulde Land bag de lukkede Øjne.

Han kunde tydelig høre hendes Stemme:

„Gaa til Far, min Dreng!"

Mens han laa og græd sig til Ro ved Tanken om, at hun fulgte ham fra sin Himmel og ikke havde sluppet sin Dreng, skønt han havde været saa slem, saa han over til Fars Seng. Han kunde skimte hans Ansigt i Halvlyset og tydelig høre hans rolige, taktfaste Aandedræt. Han sov det gode, kærlige Menneskes rolige Søvn.

Mon Mor havde været hos ham ogsaa og strøget ham over hans graa Hoved?

Han vilde gerne lige med det samme gaa over til Far, som Mor havde sagt, og bede ham ikke være vred, love ham aldrig mere at gøre ham Sorg. Og saa holde det, saa de igen kunde blive de to gode Venner, de før havde været. Men han nænnede ikke at vække Far. Han havde saa meget at bestille Dagen igennem og kunde nok trænge

til Søvn. Men lige saa snart det blev Morgen og Far vaagnede, saa skulde han være der.

Og han laa hele Tiden og saa over paa Klokken over Fars Seng. Han hørte den slaa tre — fire — fem — —

Men saa faldt han i Søvn igen, og han vaagnede ikke, før Far stod ved hans Seng og kaldte paa ham. Men da slog han ogsaa straks sine Arme om hans Hals, og da saa han atter redeligt og ærligt ind i Fars Øjne, uden Tomhed og uden Vigen. Og saa sagde han netop de Ord, som en Dreng, der har været borte fra sin Far, skal sige til ham, naar han kommer tilbage.

Og saa blev Anders og Far gode Venner igen. Og det blev de ved at være.

Eventyret om Maanederne.

Genfortalt af *J. Gr. P.* Tegningerne af *Poul Steffensen.*

gamle Dage levede der i Bøhmen en Enke, som havde to Døtre. Den ældste hed Doris og var hendes Stifdatter. Den yngste var hendes egen Datter. Hun hed Ilo og var lige saa styg, som Doris var god og køn. Men Moderen holdt mest af sin egen Datter og hadede Doris, fordi hun var saa smuk.

Den rare Doris vidste slet ikke af, at hun var køn, og hun kunde slet ikke forstaa, hvorfor hendes Stifmoder altid snærrede og bed ad hende og jog hende til alt det slemmeste Arbejde, der var i Huset. Ilo raadede sig selv og havde det som en Prinsesse, men Doris maatte arbejde fra tidlig Morgen til Aften silde, gøre rent, bære Aske ud, vaske og spinde, sy og væve.

Hun var taalmodig og lydig, men det hjalp lige lidt. Hun blev kønnere og kønnere, som Dagene gik, og Ilo blev grimmere og grimmere, og det gjorde ikke den onde Moder bedre sindet.

„Jeg *maa* have hende af Vejen," sagde Stifmoderen ved sig selv, „ellers bliver Ilo aldrig gift. Bejlerne vil slet ikke se til min Datter, naar Doris er hjemme."

Og saa pønsede hun paa at faa Doris i Ulykke.

En Dag i Januar kom hun i Tanker om, at hun vilde have nogle Violer.

„Doris!“ raabte hun, „skynd dig ud i Skoven og pluk mig nogle smukke Violer til en Buket.“

„Kære Moder,“ svarede Doris grædende, „hvor skal jeg finde Violer? Der ligger jo Sne over alting, og der gror ikke Violer om Vinteren.“

„Dovne og næsvise Tøs!“ skreg Moderen. „Gaa straks og skaf mig Violerne. Du kommer ikke ind, før du har Blomsterne.“ Og dermed skubbede hun Doris ud og laasede Døren.

Den stakkels Pige gik grædende ud i Skoven. Alt var dækket med Sne, og hun f o r snart vild. Sulten plagede hende, og hun rystede af Kulde i sit tynde Tøj. Aah — bare hun var borte fra dette elendige Liv!

Langt om længe skimtede hun en Lysning. Hun gik derefter og kom op paa en Klippetop, hvor der var tændt Ild, og rundt omkring sad paa tolv store Stene tolv Skikkelser, indsvøbt i tykke Kapper. Tre af Kapperne var hvide som Sne, tre var grønne som Engens Græs, tre var gyldengule som modne Kornaks, og tre var violette som Vinrankens svulmende Klaser.

Det var Aarets tolv Maaneder.

Doris kendte Januar paa hans lange, hvide Skæg. Han havde en Stav i Haanden.

Hun var meget bange; men da hun var lige ved at forgaa af Kulde, var der ikke meget at betænke sig paa. Hun sagde bønlig:

„Aah, gode Herrer! Maa jeg ikke varme mig lidt ved jeres Ild?“

Januar nikkede til hende.

„Hvorfor er du kommen herud, min Ven?“ spurgte han venlig. „Hvad søger du efter?“

„Jeg skal skaffe en Buket Violer,“ svarede Doris.

„Da er det ellers en daarlig Tid, for der findes ingen Violer under Sneen,“ sagde Januar med sin dybe Røst.

„Det ved jeg nok,“ svarede Doris forknyt, „men min Moder har

truet med at lukke mig ude, hvis jeg ikke faar Violer med mig hjem. Aah — kan I ikke sige mig, hvor jeg kan finde nogle?"

Gamle Januar rejste sig og vendte sig til en ung Mand i en grøn Kappe. Han satte Staven i hans Haand og sagde til ham:

„Broder Marts, den Sag kommer dig ved."

Marts rejste sig nu ogsaa. Han rørte i Ilden, saa Sneen slog højt op i Luften. Og se! Sneen smeltede, Kvistene knoppedes, Græsset grønnedes, Blomsterne myldrede frem, og Violerne sprang ud — det var Vaar!

„Skynd dig nu, mit Barn, og pluk dine Blomster, inden de forgaar," sagde Marts.

Doris fik snart samlet til en stor Buket. Hun takkede hjerteligt de tolv Maaneder og løb glad hjem.

Men hvem der blev forundret, det var Stifmoderen og Ilo. Duften af Violerne fyldte hele Stuen.

„Hvor har du faaet det Stads fra?" spurgte Moderen arrig.

„Jeg fandt det oppe paa Bjerget," svarede Doris, „der var et helt Tæppe deraf under Buskene."

Ilo rev Buketten fra Søsteren. Og hun sagde ikke engang saa meget som Tak.

Næste Formiddag, da Ilo havde drukket sin Morgenkaffe, blev hun lysten efter Jordbær.

„Lad Doris gaa ud i Skoven og skaffe mig en Kurvfuld Jordbær," sagde hun til sin Moder.

„Aah, hvad tænker I vel paa!" raabte Doris forfærdet, „hvor kan jeg finde Jordbær under Sneen?"

„Kan du skaffe Violer, maa du ogsaa kunne komme med Jordbær," snærrede Stifmoderen. „Af Sted med sig, dovne Tøs! Hvis du ikke har en Kurv Jordbær, naar du kommer igen, slaar jeg baade Arme og Ben i Stykker paa dig!"

Og dermed kastede hun den stakkels Pige ud af Huset og laasede Yderdøren. Doris fik ikke engang noget Overtøj paa.

Hun gik atter grædende ud i Skoven og spejdede ivrigt efter Lysskæret fra Gaarsdagen. Til sin store Glæde fik hun snart Øje paa

det. Rystende af Kulde gik hun hen til de tolv Maaneder, der sad paa samme Plads.

„Aah, gode Herrer," bad Doris, „maa jeg varme mig lidt ved Ilden? Jeg er lige ved at dø af Kulde."

„Værs'god!" sagde Januar venlig. „Men hvorfor kommer du igen herud?"

„Jeg skulde have min Kurv fuld af Jordbær," hviskede hun med nedslagne Øjne.

„Der gror ikke Jordbær her paa denne Aarsens Tid," svarede Januar, „saadanne Bær findes ikke under Sneen."

„Ak, det ved jeg nok," sukkede Doris, „men min Moder slaar mig fordærvet, hvis jeg ikke har Jordbær med mig hjem. Aah, sig mig, hvor jeg kan finde nogle."

Den gamle Januar rejste sig, vendte sig til en Mand i en lysegul Kappe, gav ham Staven og sagde:

„Gode Broder Juni, det er noget, som kommer dig ved."

Juni rejste sig ogsaa, rørte op i Ilden, saa Luerne flammede højt. Sneen smeltede, Markerne grønnedes, Træerne løvedes, Fuglene sang, Blomsterne aabnede deres Bægere — det var Sommer! Et Mylder af hvide Stjerneblomster tittede frem under Græsset; derefter forvandledes de til store, smukke, blodrøde Jordbær.

„Skynd dig nu, mit stakkels Barn, og pluk dine Bær, inden de forgaar," sagde Juni venlig.

Doris fyldte sin Kurv med de friske Bær, takkede med straalende Blikke de tolv Maaneder og skyndte sig hjem.

Det kan nok være, at den onde Moder og Ilo blev forundrede!

„Hvor har du samlet disse Bær?" raabte de begge paa een Gang.

„Oppe paa Bjerget," svarede Doris, „der var saa mange, at Marken var helt rød deraf."

Den tredie Dag vilde den onde Søster have friske, røde Æbler, og alt gentog sig som de andre Dage. Doris løb til Bjerget, hvor hun lykkelig fandt de tolv Maaneder.

„Hvad — er du nu her igen, mit Barn?" spurgte gamle Januar og gav hende Plads ved Ilden.

Doris fortalte bedrøvet, at hendes Moder og Søster vilde slaa hende, hvis hun ikke kom hjem med røde Æbler.

„Kære Broder September," sagde Januar til en graaskægget Mand i en violet Kappe, „det er din Sag."

September rejste sig og rørte op i Ilden. Men da Luen flammede op, smeltede Sneen, Træerne blev dækket med gulnet Løv, der henvejredes af Vinden — det var Efteraar.

Doris fik Øje paa et stort Æbletræ med smukke, rødmende Frugter.

„Skynd dig og ryst Træet, lille Ven," sagde September.

Hun gjorde, som han sagde, og et Æble faldt ned. Hun rystede igen, og atter faldt der et smukt Æble.

„Hold nu op og gaa hjem, det er bedst for dig," sagde September.

Doris takkede med et glad Smil de tolv Maaneder saa mange Gange og skyndte sig hjem.

„Friske Æbler i Januar!" raabte Ilo og hendes Moder med den største Forundring. „Hvor har du plukket dem?"

„Oppe paa Bjerget. Der saa jeg et Træ, som var lige saa rødt af Frugt som et Kirsebærtræ i Juli Maaned."

„Men hvorfor har du ikke mere end to Æbler med dig?" raabte Søsteren arrig. „Du har spist de andre paa Vejen."

„Nej, kære Søster! Jeg har ikke smagt et eneste. Men jeg fik ikke Lov til at ryste Træet mere end to Gange, og der faldt kun disse to Æbler ned."

„Du lyver, din Skarns Tøs!" raabte den onde Søster og slog løs paa Doris, saa længe til hun endelig slap løs fra hende.

Ilo spiste nu det ene af Æblerne. Det smagte efter mere; aldrig havde hun smagt noget saa godt. Moderen spiste det andet og var af samme Mening. Havde de bare nogle flere!

„Mor," sagde Ilo, „giv mig min Pels. Jeg vil gaa op paa Bjerget og finde Træet, og jeg skal nok ryste det, til alle Æblerne falder ned."

Moderen vilde ikke godt lade Ilo gaa alene og søgte at holde hende tilbage; men en forkælet Tøs er jo ikke til at raade. Hun svøbte sig ind i sin varme Skindkaabe og gav sig paa Vej til Skoven.

Alt var dækket med Sne. Der fandtes hverken Vej eller Sti.

Snart blev hun vildfarende; men Begærligheden og Hovmodet drev hende frem. Endelig saa hun et Lysskær forude, og da hun gik efter det og kom op paa Bjerget, fandt hun de tolv Maaneder siddende tavse og uden at bevæge sig, hver paa sin Kampesten.

Hun spurgte ikke om Forlov, men gik straks hen til Ilden for at varme sig.

„Hvad vil du her?“ spurgte Januar med sin dybe Stemme.

„Hvad rager det dig, gamle?“ svarede Ilo næsvist. „Jeg behøver vel ikke at fortælle dig, hvor jeg kommer fra, eller hvor jeg vil hen.“

Fornærmet rejste hun sig og gik dybere ind i Skoven. Men Januar rynkede sine Øjenbryn og hævede Staven over sit Hoved. Og se! Himlen blev overtrukken af mørke, tunge Skyer. Det begyndte at sne, og Stormen tudede.

Ilo blev forfærdet og raabte paa Moderen om Hjælp, medens hun rasede mod Søsteren, der havde faaet hende til at gaa efter Æblerne. Men ingen kunde høre hendes Angstskrig, og Snestormen tog til i Voldsomhed. Hun gennemisnedes af Kulden; hendes Lemmer stivnede, og Kræfterne svandt. Hun gik fast i Sneen og fandt en ynkelig Død mellem den vilde Skovs nøgne Stammer.

Men hjemme gik Moderen i Skræk for Datteren. Frem og tilbage fra Dør til Vindue gik hun uden Ro og saa efter Ilo. Men det blev Aften, og Ilo kom ikke.

Tidlig om Morgenen tog hun sin Pels paa og skyndte sig ud mod Skoven og Bjerget. Men alt var dækket af Sne, og hun kendte hverken Vej eller Sti. Hun løb langt ind i Skoven og raabte paa Datteren, og imens faldt Sneen tættere og tættere, og Stormen for isnende og hvinende mellem de nøgne Træer. Hun løb og løb, og hendes Angstskrig efter Datteren genlød vidt omkring, men ingen svarede hende. Snestormen tog til, og til sidst sank hun udaset og forkommen om i den dybe Sne.

Doris ventede hele Dagen og vaagede hele Natten; men ingen vendte tilbage. Hun tog sin Rok og satte sig til at spinde, men Tiden gik, og ingen lod sig se.

„Aah, hvad er der dog hændet dem!“ klagede den gode Pige grædende. Hun gjorde Korsets Tegn for sig og læste en Bøn for Moderen og Søsteren.

Hun saa dem aldrig mere; — om Foraaret fandt en Hyrde dem begge som Lig langt inde i Skoven. —

Men nu var Doris Ejerinde af hele Huset og alt, hvad der var i det, og hun blev snart gift og fik en rar Mand.

Men de tolv Maaneder glemte ikke den gode Doris; de blev ved at være hendes tro Venner. Naar Vinduerne klaprede, og Stormen peb igennem Huset, kom den gamle Januar og tilstoppede omhyggeligt alle Revner og Sprækker med Sne, saa at Kulden ikke kunde trænge ind i hendes fredelige og lune Stue.

Og saaledes levede Doris lykkelig i mange, mange Aar, stedse god og tilfreds. Man sagde om hende, at hun altid havde Vinteren udenfor, Sommeren indenfor, Høsten i Spisekammeret, og Vaaren i sit Hjerte.

Lykken.

Et Eventyr af *Alfred Lind.* Tegningerne af *Nils Wiwel.*

Der levede engang for mange Aar siden en Bondemand, som havde tre Sønner. Den ældste hed Per, den næstældste Povl, og den yngste Esben. I har maaske allerede nu gættet, at den yngste ikke var saa kløgtig som sine Brødre? Saadan forholdt det sig ogsaa — d v. s., saadan mente Brødrene. Men et ejegodt Skind var Esben. Han havde Hjertelag, og det er noget, man ikke skal foragte.

Hjemme i Bondemandens Stue hang der et Billede med en fin, forgyldt Ramme om. Det var en Brudegave fra Byens Skolemester. Rammen var straalende. Men Billedet kunde nok være saadan en Indfatning værd, for det forestillede intet mindre end *Lykken.*

Som den dejligste Kvinde var Lykken afbildet. Det bløde, brune Haar flød i Bølger ned om den smukke, hvide Pande. Og Øjnene var saa usigeligt milde og havde en saa betagende Glans, at naar man først var kommen til at se ind i dem, var det næsten umuligt at løsrive sig fra dem igen. Faderen sagde, at Øjnene lignede et Havdyb. Og det kunde der være noget i, for Havet kan man ikke se til Bunds i, selv om det ligger glat og klart og med Solsmil over sig. Og heller ikke var det let at se til Bunds i Lykkens Øjne.

Alle tre Brødre var enige om, at et Par dejligere Øjne og en yndigere Pige kunde der ikke tænkes. Men enhver af dem havde *sin* Mening om, hvad der laa paa Bunden af disse Øjnes Dyb.

„Jeg vil ud i Verden for at finde Lykken," sagde Per en Dag til sin Fader.

Faderen rystede paa Hovedet og sagde, at naar man jagede efter Lykken, kunde man let spilde hele sit Liv uden at finde det, man søgte.

Men det vilde Per intet høre om. Han var meget klogere end sin Fader — mente han da selv, og derfor bed han sin Fader af og sagde til ham, at han var en gammel Tosse, der ikke forstod andet end at køre Møg og læse i Bibelen.

Saa sagde Faderen ikke mere; men han fik Taarer i Øjnene.

Per gik ind og gav sig til at kommandere med Esben. Esben skulde gaa ned i Stalden, pudse, strigle og sadle en Hest, og saa skulde han trække den ud og staa og holde ved den, til Per var færdig til at tage af Sted.

Esben adlød uden Indvendinger. Han var vant til uden at knurre at gøre alt, hvad Brødrene paalagde ham. Og det var vel aldrig saa meget som faldet ham ind, at det kunde være anderledes.

Da Per lidt efter havde faaet Stadstøjet paa og var kommen op paa Hesten, rakte Esben ham sin Haand til Farvel, saa ham kærligt ind i Øjnene og sagde: „Far vel, Broder! Gid det maa gaa dig rigtig godt! Men kan du nu ogsaa virkelig nænne at rejse bort fra Fader og os alle sammen? Du ved, at Fader er saa bedrøvet over, at du drager bort! Og han er jo gammel. Du faar ham kanske aldrig mere at se."

Per svarede ikke. Han trak kun haanligt paa Skuldrene, satte saa Sporene i Hestens Sider og galoperede bort.

— Aldrig saa snart var han vel af Gaarden, førend Povl kom ud til Esben og befalede ham at sadle nok en Hest. Han vilde ogsaa ud i Verden og prøve paa at lede Lykken op.

Det hjalp ikke, at Faderen kom ud og bad ham, med Taarer i Øjnene, om at blive hjemme. Af Sted vilde han, og af Sted kom han.

Saa stod Esben og hans Fader ene tilbage, og de var meget bedrøvede. Det, der gjorde Faderen mest ondt, var hans to ældste Søn-

ners ukærlige Sindelag. Esben var forknyt, fordi hans Fader var sorgfuld.

„Du vil vel ogsaa snart af Sted?“ spurgte Faderen ham.

Men Esben sagde nej.

„Jeg vil blive herhjemme og passe og pleje dig paa dine gamle Dage, Fa'r.“

Disse Ord trøstede den gamle Mand noget.

„Tak, min Søn, Tak for de Ord!“ sagde han, og de gamle, milde Øjne var fulde af Taarer. „Snart vil vel Vorherre løse op for mig, saa jeg kan komme til at hvile henne paa Kirkegaarden ved Siden af din Moder. Og hvem ved, om det ikke netop kan blive dig, lille Esben, der finder og vinder Lykken!“

„Lille Fa'r!“ udbrød Esben, „du maa ikke tale om at dø endnu. Jeg kan slet ikke undvære dig.“

— Om Aftenen, da Faderen var gaaet til Ro, gik Esben hen og stod og saa paa Billedet i den forgyldte Ramme. Og hans Øjne fik efterhaanden saadan en underlig fugtig Glans.

Men saa var det, som om han skammede sig over sig selv. Hurtigt viskede han Øjnene og forlod Billedet, idet han mumlede ved sig selv:

„Skulde jeg misunde mine Brødre?“

— — — —

Per red i mange Dage fremad. Han red langt og længere end langt. Af og til fløjtede han og var nok saa vel tilfreds. Han var sikker paa, at han skulde nok, og det inden ret længe, finde og vinde Lykken. Han vidste jo, at han var en smuk Karl, og at han havde Forstand.

Saa var det en Aften.

Solen var gaaet ned. Store, sorte Skyer trak op i Vest, og det blev mørkere og mørkere omkring ham. Han blev imidlertid ved at ride, idet han stolede paa sin udmærkede Hest. Den skulde nok vogte sig for at komme Afgrundene for nær.

Da bliver det med eet lyst forude.

Per ser op.

Hvad er det Han syntes at skimte en dansende Kvindeskikkelse foran sig. Klarere og klarere ser han hende. Til sidst skinner hun som i Solglans.

„Ah, Lykken!“ udbryder han og strækker Armene ud imod hende.

Hun svarer ikke, men svæver videre, kun ombølget af Flor. I sin udstrakte højre Haand holder hun en Kongekrone — eller er det maaske en Laurbærkrans? Med den venstre Haand kaster hun Guldmønter i Grams. Hun smiler, nikker og vinker til ham. Og han følger hende villigt. Men jo raskere han rider, des stærkere skrider ogsaa hun frem. Hele Tiden bliver hun ved at smile og nikke til ham.

Forude viser sig et fyrsteligt Slot, prægtigt og straalende og ligesom badende sig i Solglans.

Som en rasende jager Per Sporerne i Hestens Sider. Og Dyret *farer* af Sted. Det er næsten, som om det mere flyver end løber.

Men stadig holder Kvindeskikkelsen sig i samme Afstand fra ham. Ud over en Bro svæver hun. Han følger efter med rasende Fart. En ung Pige, som staar paa Broen, kastes om, og Hesten træder paa hende. Per hører hendes ynkelige Skrig, og den Tanke dukker op i ham, at han bør og skal standse og hjælpe den ulykkelige til Rette, saa godt han kan. Men nej! standse nu, saa nær ved Maalet, saa nær ved Lykken! „Den Lejlighed, man lader gaa unyttet bort, kommer aldrig mere igen!“ toner det i hans Øre. Det vilde være en utilgivelig Dumhed, om han gjorde Holdt.

Endnu et Skrig, uhyggeligt og gennemtrængende, naar ham. Det faar ikke hjælpe. Han maa og skal frem! Og atter hugger han Sporerne ind i det arme Dyrs Sider, atter øges den rasende Fart.

Per retter atter Blikket fremad og ser til sin Forfærdelse, at han ikke er Lykken saa nær som tidligere.

Frem, frem! Den stakkels, udmattede Hest kan ikke løbe hurtigere, end den gør; men alligevel vedbliver han med smaa Mellemrum at støde Sporerne ind i dens blodige Sider.

Bare frem, frem!

Snart ser han til sin Tilfredsstillelse, at han atter vinder ind paa

Lykken. Om faa Øjeblikke tror han at kunne gribe fat i hende. Han lægger ikke Mærke til, at Broen, han rider paa, hører op, og at den daarende Kvindeskikkelse nu sværer hen over en Bjælke.

Stadig rider han frem med samme rasende Fart. Han naar Enden af Broen, og Hest og Rytter farer ud i en dyb Afgrund.

Kvindeskikkelsen er med eet forsvunden.

Rædselsslagen vender Per sig om og ser Døden følge sig.

Og nu gaar det nedad, nedad i Afgrunden.

„Det hele har været Blændværk!" stønner Per. Og i det samme syntes han atter at høre den ulykkelige unge Piges fortvivlede Skrig.

Et Øjeblik senere ligger baade Hest og Rytter knuste i Afgrunden.

Saaledes endte da den ældste Broders Søgen efter Lykken.

— — — —

Men hvordan gik det nu Povl, den anden Broder? Ogsaa han havde jo forladt Hjemmet.

Han red ligesom Per langt og længere end langt. Og en Aften kom han til et højt, højt Fjeld, som han ikke kunde komme over. Han blev da holdende og saa sig til begge Sider for at komme paa det rene med, om han skulde ride til højre eller til venstre.

Saa med eet syntes han, det blev saa klart omkring ham, og det forekom ham, at Lysningen kom fra et Sted oppe paa Fjeldvæggen.

Han rettede hurtigt sit Blik derop og saa nu, at han ikke havde taget fejl.

Nogle Alen oppe var der fremkommen en Aabning som en Dør, og ud af Aabningen straalede og flimrede et saa blændende Lys, at Povl knap kunde taale at se derop. Og dog var det ham ikke muligt at løsrive sit Blik. Thi i Døren stod en fager Kvindeskikkelse og saa ned paa ham. Han syntes, at han aldrig havde set noget saa smukt.

Hun vinkede til ham, pegede indad og forsvandt saa med eet. Og med det samme var Glansen borte. Døren var ikke mere at se. Kun den nøgne, graa Fjeldside viste sig i Halvmørket for Povls Blik.

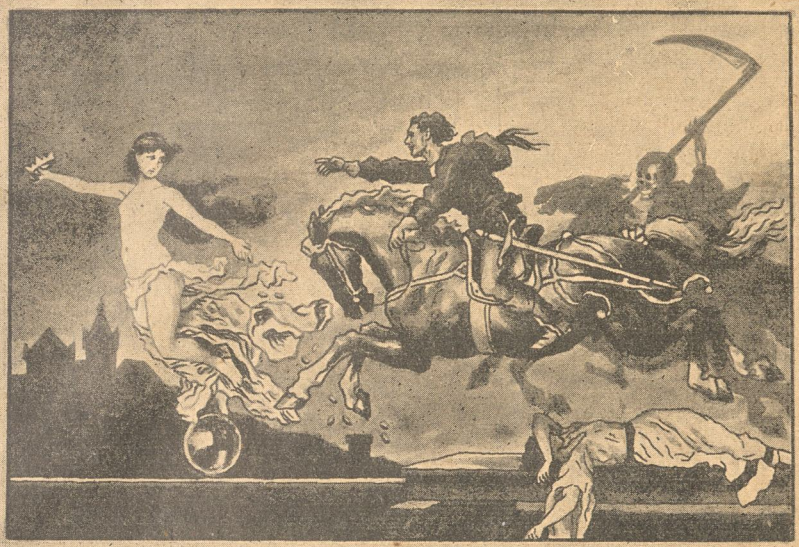

„Lykken!“ udbrød han halvhøjt. „Jeg kendte hende straks. Jeg er altsaa allerede nær ved Maalet.“

Han sprang af sin Hest og gav Slip paa den. Og saa begyndte han at klatre op ad Klippevæggen for at naa op til Døren.

Men kun nogle Fod kom han op. Saa gled han ned igen. Hvert nyt Forsøg havde samme Udfald.

Omsider besluttede han sig til at lægge sig til at sove, til det blev Dag. Det vilde da uden Tvivl være meget lettere at naa derop.

Han lagde sig ned i det bløde Græs og forsøgte at falde i Søvn. Han tænkte slet ikke paa at bede Aftenbøn. Dertil var han alt for optaget af, hvad han havde set. Men det vilde heller ikke lykkes ham at faa Blund i Øjnene.

Stadig saa han med sin Sjæls Øje den fagre Kvindeskikkelse, han havde skuet hist oppe.

Til sidst sprang han paa ny op og begyndte igen at prøve paa at naa op til Døren.

Da det trods alle hans Anstrengelser ikke vilde lykkes ham, greb han en tyk, knortet Gren, der laa paa Jorden. Og med den slog han af al sin Magt tre Gange paa Fjeldvæggen.

Et Øjeblik efter aabnedes Døren oven over ham.

Men det var denne Gang en hvidhaaret og hvidskægget Olding, der stod deroppe.

„Hvem er du?“ raabte han ned til Povl. „Og hvad ønsker du?“

Povl sagde ham sit Navn og forklarede, hvorfor han var rejst ud i Verden. Og han tilføjede, at han for nylig havde set Lykken hist oppe i Døren. Derfor ønskede han at komme ind.

Den gamle smilede venligt ned til ham og sagde:

„Min Datter er den skønneste blandt Kvinder.
Hvo hende faar, med hende Lykken vinder!“

„Hjælp mig da at komme op!“ udbrød Povl, og der laa i Tonen et Stænk af Utaalmodighed.

„Hav kun Taalmodighed, min unge Ven!
Snart mine Tjenere dig Hjælp skal yde.

Kom da herop! Forlad mig sent igen!
Se, her jeg staar, velkommen dig at byde!"

Lige med eet saa Povl sig omgivet af en hel Skare Bjergaander.

„I denne unge Mand hid op skal hæve!
Som vi han kan ej gennem Luften svæve!"

sagde Bjergmanden.

Povl følte sig nu løftet i Vejret, og et Øjeblik senere stod han over for den gamle Bjergmand. Fra en aaben Dør længere inde i Bjerget vældede Lyset ud paa dem.

„Sig frem da, unge Mand, hvad vil du her?" sagde Bjergmanden.

Utaalmodigt svarede Povl:

„Jeg har jo sagt dig, jeg vil Lykken vinde.
Jeg drog i Verden ud for den at finde!"

„Og har du hende ret af Hjertet kær?" spurgte den gamle.
„Vil alt du give for at vinde hende?"

Uden Betænkning svarede Povl:
„Ja, alting andet vil jeg Ryggen vende!"

Bjergmanden lagde da Haanden paa hans Pande og sagde:

„Jeg til min Svigersøn dig nu udkaarer!
Følg med mig da! Dybt nede Malmets Aarer
som gyldne Floder Bjerget gennembugter.
Der kan du plukke Guldets røde Frugter.
Dernede maa en liden Stund du blive,
thi til en Stodder kan jeg ej min Datter give!"

„Før da mig ned til Guldets Aarer røde!" udbrød Povl.
„Min Tid er kostbar; ej jeg den tør øde!"

Bjergmanden greb hans Haand, førte ham dybt, dybt ind i Fjeldet og gav ham en Hakke i Haanden og en lille Stok, idet han sagde:

„Her ser du alle Vegne Guldet skinne,
i kort Tid kan du her dig Rigdom vinde.
Og naar du synes, du af Guld har nok,
du slaar tre Slag paa Væggen med din Stok!"

Saa var med eet Bjergmanden forsvunden. Og Povl gav sig til at hugge Guldmalm løs med Hakken. Rastløs arbejdede han, undte sig neppe Tid til at spise af den Mad, som var bleven ham bragt. En saadan Lejlighed kom vel aldrig igen. Derfor gjaldt det om at nytte den godt, mens den var der.

Ikke et levende Væsen saa han. Det var usynlige Hænder, der dækkede Bord for ham. Men han ønskede ogsaa helst at være ene. Ingen Tid maatte ødsles bort med Snak.

Med feberagtig Hast blev han ved at arbejde med sin Hakke. En Gang imellem tørrede han Sveden af sin Pande og kastede da et Blik paa den Dynge Guldmalm, han allerede havde hugget løs.

Nej, nej, der var ikke nær nok!

Og han tog atter ufortrødent fat.

Aar efter Aar gik hen, mange, mange Aar. Han mærkede det slet ikke.

Han havde ikke nær Guld nok endnu.

En Dag sagde Bjergmanden til sin Datter:

„Nu ligger han dernede og er død. Han har hugget megen Malm løs. Jeg har allerede givet Dværgene Befaling til at hente den herop og at føre Liget ud. Nu maa du sørge for at lokke en ny Mand herind."

„Det keder mig i Længden!" gabede den skønne. „Men jeg skal nok adlyde."

Saaledes endte Povls Søgen efter Lykken.

— — — —

Imidlertid gik Esben derhjemme i Gaarden hos sin Fader. Han sled og slæbte som et Bæst og fik haarde og barkede Hænder. Men som oftest var han glad og vel tilfreds. Kun en Gang imellem kunde han, naar han troede sig ene, staa og se længe paa Billedet af Lykken, og da kom der gerne noget vaadt frem i hans Øjne. Men det skyndte han sig at viske af med Bagen af sin Haand, og idet han nynnede en Sang, tog han atter fat paa sit Arbejde.

Han holdt af Lykken, som hun var afbildet der. Og han syntes, det maatte være uendelig herligt at turde kalde hende sin. Men hans

Brødre holdt jo ogsaa af hende, og en af dem havde vel allerede fundet og vundet hende. Og saa var jo alt, som det skulde være! Hans Brødre var saa kloge og saa dygtige, og enhver af dem var langt mere værdig til at vinde Lykken end han.

„Gud give *dem* Held!" ønskede han. „Jeg vil blive herhjemme for at være vor gamle Fader til Hjælp og Trøst, saa ofte han trænger til det."

„Du er en god og kærlig Søn," sagde hans Fader. „Tak for din Kærlighed imod mig gamle Mand."

„Det er ikke noget at tale om," svarede Esben. „Det var *dig*, der først var kærlig og god imod *mig*. Jeg er i saa stor en Gæld til dig, at jeg aldrig faar den afbetalt."

„Jeg ved, du holder af Lykken," sagde Faderen. „Og jeg kan ikke blive ved at tage imod, at du ofrer den Tid paa mig, som du skulde bruge til at finde og vinde hende! Rejs ogsaa du ud, min Søn. Og Vorherre være med dig!"

Esben saa paa Billedet, og hans Øjne begyndte at blive fugtige. Men det maatte Faderen endelig ikke se, og derfor gik han hen og gav sig til at se ud af Vinduet.

„Nej, Fader," svarede han, „jeg har taget min Beslutning! Jeg bliver herhjemme hos dig!"

— Saa en Aften var det et meget slemt Vejr. Det stormede og regnede og peb i Dørsprækkerne.

Da kom der en Pige i fattige Klæder ind i Gaarden og bad om Nattely.

Jo, det kunde hun saa godt faa. Og der blev sat Mad frem for hende af det bedste, Huset formaaede.

Om Morgenen sagde hun, at hun havde befundet sig saa vel ved at være der, at hun kunde ønske at blive der nogle Dage, om ellers ingen havde noget derimod.

Nej, Esben og hans Fader svarede venligt, at hun med Glæde maatte blive der, saa længe hun vilde.

Altsaa blev hun. Og det var, som om hun bragte Solskin med sig, hvor hun gik.

Hvem hun var, spurgte ingen om.

Men en Dag kom Esben ind hos sin Fader og saa saa glædestraalende ud, at Faderen blev helt forundret og nysgerrig efter at vide, hvad der var hændt.

„Tænk, Fader! jeg har fundet Lykken, hende, hvis Billede hænger inde i Dagligstuen! Følg med derind, Fader, og se paa Billedet!"

Og han trak af Sted med Faderen.

„Se nu, Fader, kan du nu ikke se, at Billedet, Træk for Træk, ligner den unge Pige, som er hos os?"

Og Faderen saa og saa.

„Nej, nej, da! Skulde det være muligt? Ja, jeg tror virkelig ogsaa, det er hende."

I det samme kom den fremmede Pige ind. Smilende gik hun hen og stillede sig ved Siden af Billedet. Men i Dag havde hun ikke sin sædvanlige fattige Dragt paa. Hun var klædt ganske ligesom Lykken paa Billedet.

„Jeg mærker," sagde hun til Esben, „at du har kendt mig, og jeg vil da heller ikke fordølge mit Navn længere. Jeg hedder *„den sande Lykke."* Jeg ved, at du har holdt af mig længe, og nu er jeg kommen for at blive din. *Du* holdt mest af mig, men opofrede dig for at hjælpe og pleje din gamle Fader. Netop derfor er jeg kommen til dig. Var du derimod rejst bort og havde ladet ham ene og hjælpeløs tilbage, saa havde du, lige saa lidt som dine Brødre, fundet mig. Nu derimod bliver jeg hos jer altid."

Hun smilede mildt.

Esben slog glædestraalende sine Arme om hende.

„Du vil være *min* og blive her altid? Jeg har slet ikke fortjent det!"

Der perlede et Par klare Taarer i hans Øjne.

„Jeg skal aldrig, aldrig glemme at sige Vorherre Tak for, hvad han har gjort imod mig! Aah, Fader, tænk, at det skulde blive mig, som vandt Lykken!"

De blaa Løvers første Bedrift.

Af *Anders J. Eriksholm.* Tegningerne af *J. Resen Steenstrup.*

Tæt ved en af Herregaarden „Egevang"s store Skove havde Spejder-Patruljen „De blaa Løver" rejst sit Telt.

Der skød et Næs ud i Vigen — en Engstrimmel med en bred Sandstrand — og her viste et vajende Dannebrog paa lang Afstand, hvor Lejdpladsen var.

Ernst Helmer, Trop-Føreren for Patruljen, havde sat igennem, at Flaget altid maatte føres med, naar man drog ud paa Ekspeditioner, hvor der skulde slaas Lejr.

Ernst Helmer, der var en lyshaaret Ungersvend omkring de seksten, stod foran Teltet og mønstrede sin Trup paa otte raske Drenge, der strakte sig i Engen for — efter vel udført Arbejde — at nyde den fortjente Hvile.

Og Arbejde havde Dagen bragt.

Først omkring fire Timers March til „Egevang" — en March i Sommersol og med fuld Oppakning. Foruden de fuldt stoppede Rygsække, der indeholdt de mere private Ejendele, havde hver enkelt skiftevis hjulpet til ved Transporten af Telt- og Kogegrejer, Konserves og andet mere, der skulde tjene til det fælles Bedste.

Det kan ikke nægtes, at „Løverne" saa lidt medtagne ud, da Bestemmelsesstedet var naaet. Men Synet af Strandens friske blaa Bælte, af Engene og de vidtstrakte Skove — og tillige Tanken om

et frit og ubundent Lejrliv gennem hele fjorten Dage — bragte straks det unge Mod til at flamme op paa ny.

Tilladelse til at slaa Lejr paa „Egevang"s Grund var forud indhentet. Men førend Lejrlivet kunde tage sin Begyndelse, var der mere at iagttage, og Ernst Helmer satte øjeblikkelig hele sin Trop i Bevægelse.

„Martin og Povl Herman gaar til Skovfogden og beder ham anvise os Stedet, hvor vi maa slaa Lejr; Egon og Ole Bull skaffer oplyst, hvor vi nærmest kan hente frisk Vand samt købe Mælk og Æg; Gerhard og Regnar, Olaf og Richard Løvehjerte samler tørt Kvas og sørger for Sten til Ildstedet!"

Som Fører og Alderspræsident gav Ernst kort og klart sine Ordrer, der ufortrødent blev adlydt.

Og nu havde hver Mand gjort sin Pligt. Teltet var rejst paa

det anviste Sted, et Ildsted dannet, Vand hentet, det første Maaltid tilberedt og spist.

Og som Maden smagte! Ingen ved det, som ikke har erfaret, hvilke Herreretter nogle Stykker Smørrebrød, et kogt Æg og en Drik sød Mælk er efter en anstrengende March — og ikke mindst, naar man selv har brugt Haand og Fod for at skaffe sig disse Herreretter!

Nu nød man Velværet efter Maaltidet, og Ole Bull — hvis rigtige Navn var Aksel, men som ved sine Anlæg for Musik havde faaet det kendte Kunstnernavn af Kammeraterne — rejste sig for at hente sin Violin, der hang inde i Teltet.

Inden han begyndte at spille, sagde Egon:

„Vi traf Hans Jørgen inde i Skoven. Han er i Besøg hos sin Bedstemoder. Hun bor i et Hus, der ligger et Kvarters Gang herfra."

Hans Jørgen var Drengenes Klassekammerat, og de kunde alle godt lide ham.

„Indbød I ham til at besøge os?" spurgte Ernst.

„Ja, vi gjorde. Men han kommer vist ikke," mente Ole Bull.

„Han er for stolt!" var Povl Herman ved at tilføje. Men han sagde det ikke. For han syntes selv godt om denne Stolthed hos Hans Jørgen.

Hans Jørgens Moder var Enke, og hun var fattig. Og Hans Jørgen, der forfærdelig gerne vilde være Spejder, maatte af denne Grund give Afkald paa at blive Medlem af „de blaa Løver".

Hvad det kostede ham, var der ingen, der rigtig forstod. Ernst Helmer havde nogen Forstaaelse deraf, og han foreslog en Dag, at de skulde skillinge sammen til en Spejderdragt til Hans Jørgen og optage ham i Patruljen uden Pengebidrag.

Men Ernst tog sit Forslag tilbage, thi han vidste saa godt som de andre, at Hans Jørgen var meget ærekær, og det vilde sikkert have krænket ham, naar hans Fattigdom paa denne Maade blev aabenlys for alle.

Ernst var ked af det og spekulerede paa en Udvej, hvorved Hans Jørgen kunde optages i Spejder-Patruljen paa en for alle tilfredsstillende Maade. Men hidtil havde han ingen fundet.

„Jeg gaar til Hans Jørgen i Morgen," sagde han. „Saa indbyder jeg ham fra os alle til at drikke Chokolade her i Lejren med os Klokken to. Det vil han ikke sige nej til, og det vilde dog være urimeligt, om vi slet ikke skulde være sammen herude, naar vi er paa „Egevang" samtidig."

De andre fandt, at det var en Tale med Mening i, og de blev hurtigt enige om, at det skulde være, som Ernst sagde.

Ole Bull, der havde klimpret saa smaat paa sin Violin, gav sig til at spille „Spejder-Visen". Den var ganske ny, og nogle af Drengene sang den med:

Ho'det op, og Brystet frem,
ud mod Skovens disblaa Bræm,
ud til muntre Fejder!
Øjnene skal holde Vagt,
Foden flyttes frem i Takt
— hvad der møder dig: Giv Agt!
unge, raske Spejder!

Mark og Skov og Strand er din,
Solen strør sit Gyldenlin,
lindt din Fod den træder,
Luften stryger blødt din Kind,
Sangen bølger i dit Sind;
Skovens Løvsal kalder ind
— den har tusind Glæder!

Og den Bølge, salt og blaa,
som mod Strandens Stene slaa,
aabner „ohne weiter"
dig sin Favn og hvisker blidt:
„Kom, min Ven, kom bare tidt.
thi jeg lider din Visit,
unge, raske Spejder!"

Det var hen paa Eftermiddagen, og Resten af Dagen skulde bruges til at hvile ud. Lige før Aftensmaaltid var hele Truppen i Vandet. Medens de klædte sig paa, sagde Ernst:

„I Aften gaar vi tidlig til Køjs. Men i Morgen Klokken seks er hver Mand rede til Arbejde!"

„Ja vel!" lød det i Kor.

„Vi udruster en Ekspedition, der gennemsøger Skoven for at opdage de smukkeste Punkter. Men to-tre bliver hjemme; de sørger for Middagen og holder Vagt ved Teltet."

„Maa jeg komme med paa Ekspeditionen?" bad Egon og Povl Herman i Munden paa hinanden.

„Det maa I. Men naturligvis skiftes vi til at være hjemme — de, der kommer med i Morgen, tager Vagttjenesten og Hjemmearbejdet næste Dag."

Retfærdighed skulde der være i Tingene, det vilde Ernst drage Omsorg for. Ingen skulde faa Grund til at mukke over at være forurettet.

Lidt før Aften gik Olaf og Regnar en Tur ind i Skoven. De nærmede sig et tæt Egekrat, da en Raslen i Løvet pludselig fik dem til at standse og lytte.

Der var intet at se. Forsigtigt listede de sig fremad, indtil Krattet endte. Og standsede saa atter.

Omtrent tyve-tredive Alen fra Stedet, hvor de stod, var der et gammelt knudret Egetræ med en vældig Stamme. Det forekom dem, at der var noget, der bevægede sig bag Træet. Men Mørket herinde i Skoven var allerede for tæt til, at de kunde se, hvad det var.

„Vi maa nærmere!" hviskede Olaf. De lagde sig ned paa Jorden og krøb fremad paa Hænder og Fødder.

Nogle faa Alen fra Træet var der en Busk. Bag den skjulte de sig. Næsten i samme Nu udbrød Regnar:

„Se d e r!"

Og de saa begge en lang, smal Haand, hvis Fingre krampagtigt gravede ned i Jorden helt inde ved Stammen. Haanden havde en gulbleg Farve, og den saa underlig spøgelseagtig ud. Men det var kun

et Øjeblik, de saa den — en hastig Bevægelse, og Haanden var borte igen.

Drengene laa ganske stille bag Busken. De stirrede spændt mod Stedet, ventende, at Haandens Ejermand skulde vise sig. Men efter nogle Minutters Forløb rejste de sig og gik hen til Træet.

Der var ingen!

Drengene saa paa hinanden.

„Det var kedeligt, vi ikke fik ham at se!“ sagde Olaf.

„Tror du, det har været en Tyv?“

„Rimeligvis. Han gemte noget her ved Træet.“

„Eller ogsaa har han hentet sine Tyvekoster?“

Der lød et Hornsignal nede fra Engen. Det var Tegnet til Samling. Drengene skyndte sig til Lejren, hvor deres Kammerater sad eller stod uden for Teltet.

Ernst foreslog at synge „Fred hviler over Land og By". Det gjorde man, og saa gik man til Køjs.

Og medens Sommernatten sænkede sig over Skov og Strand, sov Drengene en sund og tryg Søvn i Teltet.

Olaf og Regnar havde ikke omtalt den lille Hændelse inde i Skoven, og om Morgenen havde de omtrent glemt den.

Men de blev mindet om den, da de drak deres Morgenmælk. Gerhard og Richard Løvehjerte, der havde hentet Mælken, fortalte, at der havde været Tyve i Skovridergaarden. Det havde Skovfogdens Kone sagt.

„Er Tyveriet begaaet i Nat?" spurgte Ernst.

„Nej. I Gaar Eftermiddags. Skovrideren opdagede det i Aftes, og han har sendt Bud til Politiet."

„Hvor meget er der stjaalet?"

„To Hundrede Kroner. Pengene laa i en gul Konvolut paa Skovriderens Skrivebord. Han havde taget dem frem for at betale Skovarbejderne deres Maanedsløn."

Olaf og Regnar vekslede et hastigt Blik. Det var sikkert de stjaalne Penge, der var bleven gemt ved det gamle Egetræ. Bare de havde set, hvordan Tyven saa ud!

Da Morgenmaaltidet var fortæret, fik de Lejlighed til at betro deres Opdagelse til Ernst. De havde en Fornemmelse af, at det kanske ikke var heldigt, at alt for mange blev indviet deri foreløbig.

„Vi vil senere paa Dagen undersøge Stedet," sagde Ernst. „Finder vi noget, sender vi straks Meddelelse til Skovrideren."

Hver af Drengene gik til sit bestemte Arbejde. To sendtes til den nærmeste Landsby for at hente Hvedebrød til det lille Chokoladegilde om Eftermiddagen.

Egon og Povl Herman fulgte med Ernst paa en botanisk Ekspedition i Skoven og havde samtidig det Hverv at indbyde Hans Jørgen.

En halv Time før Middag var alle samlet ved Teltet paa ny. Der var god Appetit over hele Linien. Daasemaden, der var bleven varmet i den medbragte Kasserolle, smagte storartet.

Og saa var Vejret saa herligt, som det k a n være i Ferietiden:

straalende Sol, en Himmel med den fineste blaa Farvetone, Vandet spejlblankt med blaa Bølgekrusninger et Stykke ude, Engen grøn som Fløjl, hegnet af Skovens brede Bræmme, saa langt man kunde se.

Førend den fastsatte Tid kom Hans Jørgen. Han var knap fjorten Aar, men lige saa stor som Ernst og saa helt voksen ud med sine lange blaa Benklæder.

Hans Jørgen var lutter Smil, da han hilste paa Kammeraterne. Det var tydeligt nok, at Indbydelsen til at besøge Lejren havde glædet ham.

Og der var ikke gaaet mange Minutter, før en munter Leg var i Gang hen over Engen og den flade Strand.

„Har du hørt om Tyveriet?“ spurgte Ernst, der sammen med Hans Jørgen satte sig paa en stor Sten for at hvile et Øjeblik.

„Hvilket Tyveri?“ spurgte Hans Jørgen.

„Der er stjaalet Penge i Skovridergaarden i Gaar Eftermiddags. Skovfogdens Kone fortalte det i Morges.“

„Og det er meldt til Politiet,“ sagde Gerhard, der hørte, hvad der blev talt om.

Hans Jørgen tav, men blev pludselig rød i Hovedet, og i næste Øjeblik bleg.

Ernst lagde Mærke dertil, men sagde ingenting, og der blev ikke talt mere om Tyveriet.

Povl Herman foreslog, at de skulde gaa i Vandet, inden de drak Chokolade, og det Forslag blev straks vedtaget.

Vandet var dejligt, saa Badningen tog Tid, og Solbadet med. Men Gerhard, der var Kok, kom først i Klæderne og fik den festlige brune Drik færdig.

Hver Dreng havde sin hvide Emaljekop, og i Dagens Anledning var en Kop ekstra bleven laant i Skovfogedhuset. Man klinkede med Chokoladekopperne, og Humøret stod højt, da Povl Herman med eet udbrød:

„Der kommer en Politibetjent!“

Alles Øjne søgte hen imod Skovbrynet, hvorfra en Sti gik op til

Kørevejen. Ja, rigtigt: en Mand med Uniformsfrakke og gulsnoret Kasket var traadt ud paa Engen og styrede hen imod Lejren.

„Hvad mon han vil her?“ spurgte Gerhard.

Ernst rejste sig og gik Betjenten i Møde. Som Patruljens Fører maatte det tilfalde ham at tale med Betjenten.

„Er der her en Dreng, der hedder Hans Jørgen Birk?“ spurgte Betjenten.

„Ja,“ svarede Ernst.

Hans Jørgen traadte frem.

„Det er mig,“ sagde han.

„Jeg maa bede dig følge med,“ sagde Betjenten.

Hans Jørgen blev blodrød.

„Jeg har ingenting gjort!“ sagde han.

Betjenten saa haanlig paa ham.

„Nok muligt! Det hele er maaske en Fejltagelse! Maaske er det slet ikke dig, der har været i Skovridergaarden i Gaar Eftermiddags?“

„Jo, Bedstemoder havde sendt mig dertil i et Ærinde.“

„Vel! Og saa fandt du paa Skovriderens Skrivebord en gul Konvolut — og du tog den med dig uden at tænke noget derved?“

Betjenten lo spottende.

Hans Jørgen var skiftevis bleven rød og bleg. Hans Hænder rystede, og der var et trodsigt Glimt i hans mørke Øjne.

„Jeg har ikke taget Pengene!“ sagde han.

„Aha! Du ved altsaa om de Penge, der er stjaalet! Din Bedstemoder erklærede, at h u n havde ingenting hørt om Tyveriet.“

Nu tog Ernst Ordet.

„Tillad mig, Hr. Betjent,“ sagde han. „Det er os, der har fortalt Hans Jørgen om Tyveriet. Vi hørte om det i Skovfogedhuset i Morges.“

„Naa saadan!“ sagde Betjenten. „Ja, det gør nu ikke stort til Sagen... Er du rede til at følge med?“

Han vendte sig mod Hans Jørgen og lagde Haanden paa hans Skulder.

Men da Betjenten vilde gaa med Hans Jørgen, gik der som et

elektrisk Stød gennem Drengene. Og Richard Løvehjerte, der ikke bar sit Tilnavn for ingenting, sprang i en Hast op og stillede sig i Vejen for Betjenten.

„Hans Jørgen er vor Klassekammerat!" sagde han. „Han er ingen Tyv!"

„Nej, han er ingen Tyv!" lød det fra et Par af de andre.

Betjenten saa overrasket paa den lille, iltre Tyksak, der, rød i Kammen, havde stillet sig op foran ham.

Men Hans Jørgen sendte sine Kammerater et taknemmeligt Blik, og uden at se paa Betjenten sagde han:

„Jeg gaar med."

Just som han vendte sig om for at gaa, raabte Regnar:

„Vi skal nok finde Tyven!"

Og Olaf tilføjede:

„Stol bare paa os, Hans Jørgen!"

Hans Jørgen nikkede til ham. Saa gik han sammen med Betjenten hen ad Skovstien og blev snart borte mellem den frodige Ungskov.

Det pinlige Optrin havde gjort et stærkt Indtryk paa alle Medlemmer af den lille Koloni, hvor alt for et Øjeblik siden var Glæde og Solskin.

„Det er lumpent!" udbrød Richard Løvehjerte og knyttede sin brune Drengenæve. „Bare fordi Hans Jørgen er fattig, bliver han mistænkt for at være en Tyv!"

Ernst stod tavs. Han tænkte paa, at Hans Jørgen havde skiftet Farve, da han fortalte ham om Tyveriet. Hvorfor havde han gjort det? Var det en pludselig opdukkende Frygt for at blive mistænkt?

Det maatte vel være Grunden. At Hans Jørgen skulde være en Tyv — det k u n d e han ikke tro, v i l d e ikke tro!

Og det var da hans Pligt at gøre alt, hvad han evnede, for at rense Hans Jørgen for den grimme Mistanke.

„Vi er vel enige om at gøre, hvad vi kan for at opklare Tyveriet?" spurgte han og saa sig om i Kredsen.

„Ja, ja!" lød det imod ham.

„Vel! Saa begynder vi straks. Egon og Ole Bull gaar til Skovridergaarden og søger at faa alle nærmere Omstændigheder angaaende Tyveriet at vide — særlig, om ingen Vagabonder eller omstrejfende Personer er set i Gaarden paa det Tidspunkt, Pengene er bleven borte."

„Ja vel!" sagde Egon og Ole Bull.

„Martin og Povl Herman „arbejder" i Skovfogedhuset — det vil sige, samler de Oplysninger, det er muligt —; Gerhard og Richard Løvehjerte holder Vagt; Regnar og Olaf følger med mig paa en Tur i Skoven."

Ernst's Ordre blev straks adlydt. Den eneste, der var misfornøjet, var Richard Løvehjerte. Det smagte ham ikke at blive hjemme ved Lejren. Men Ernst handlede med velberaad Hu, saasom Richard i Øjeblikket var for ophidset til at kunne gøre ordentlig Spejdertjeneste.

Regnar og Olaf forstod straks, hvorfor Ernst vilde have dem med.

„Vi gaar vel til det gamle Egetræ?" spurgte Olaf.

Ernst nikkede uden at svare.

Kort efter var de ved Stedet.

Træet havde vældige Rodgrene, der ragede over en halv Alen oven for Jorden.

Regnar gik rundt om Stammen og lagde sig saa ned ved venstre Side.

„Det maa være her!" sagde han.

Han skrabede Løvet til Side og kradsede i Jorden med sin Lommekniv.

„Jorden er ikke løs nok," sagde Ernst. „Det er ikke det rigtige Sted."

Han saa sig omkring.

„Var det bag Busken derovre, I laa?"

„Ja."

„Gaa saa derhen igen."

De gjorde det. Ernst blev staaende ved Træet. Gik saa om bag det og rakte sin Haand frem.

„Var det saaledes, I saa Haanden i Aftes?“

„Ja.“

Det var højre Side af Træet. Ernst lagde sig paa Knæ og skød Løvet forsigtigt væk. 'Her var Jorden ganske løs — her maatte Pengene være gemt!

Han søgte og søgte — smuldrede Jorden mellem Fingrene — men Pengene var der ikke.

„Tyven kan have hentet dem i Morges,“ mente Regnar.

Efter en Stunds Forløb gik de tilbage til Lejren, idet de aftalte, at de foreløbig vilde holde Øje med Stedet, hvor den mystiske Haand havde vist sig.

Henimod Aften kom de udsendte Ekspeditioner tilbage og afgav deres Beretning.

Mange Oplysninger af Betydning bragte de ikke. Ingen omstrejfende Personer var set i Nærheden af Skovridergaarden den Dag, og den eneste fremmede, der havde været inde i Skovriderens Kontor, var Hans Jørgen.

Povl Herman havde talt med Skovfogedkonen og faaet at vide, at Skovrideren havde en Plejesøn, som der engang havde været noget „muggent“ ved. Men Plejesønnen var Skriver hos Godsforvalteren paa Herregaarden, og han havde ikke været hjemme i Skovridergaarden i flere Dage.

Ernst nikkede kun. Undersøgelsen maatte fortsættes, og næste Morgen sendtes nye Ekspeditioner ud.

Richard Løvehjerte var med denne Gang. Han havde truffet en af Skovhuggerens Drenge, der fortalte, at han havde set en Vagabond i Skoven den Eftermiddag, Tyveriet var begaaet. Vagabonden havde en laset Frakke paa, andet vidste Drengen ikke. Men en anden Dreng havde set en Vagabond komme ud fra Skovriderens Have, springe over Grøften og gemme sig i en Rugmark, der gik ned imod Skoven.

„Naturligvis er det Vagabonden, der er Tyven," mente Richard, „og skammeligt er det, at Hans Jørgen skal sidde arresteret."

Hans Jørgen var virkelig arresteret. Efter et kort Politiforhør var han ført til Byen og indsat i Arresten. Denne Meddelelse havde Drengene fra Skovfogden.

„Bare jeg havde fat i den Vagabond!" vedblev Richard Løvehjerte og knyttede Haanden. „Naada, hvor han skulde blive trakteret."

Ernst grundede. Her var aabenbart Spor at gaa efter, og især gjaldt det om at faa yderligere Oplysninger om den paagældende Vagabond.

Men trods al Umage syntes det ikke muligt at faa at vide, hvor Vagabonden var bleven af. I den nærmeste Landsby havde ingen set ham.

Dagen gik til Ende under en trykkende Stemning i „de blaa Løver"s Lejr.

Men den følgende Dag skulde bringe en Opklaring, som ingen af dem med Undtagelse af Ernst havde tænkt.

Hen paa Eftermiddagen kom Gerhard og Povl Herman hjem til Lejren med en laset Frakke og et Par gamle, frynsede Benklæder, som de havde fundet henslængt i et Krat.

Ernst fik en Idé. Han gik til Skovfogden og fortalte om Fundet og bad ham komme ned og tage det i Øjesyn.

Skovfogden fulgte straks med. Saa snart han havde set de gamle Beklædningsgenstande, udbrød han:

„Den Frakke og de Benklæder har siddet paa et Fugleskræmsel i Skovriderens Morelletræ."

Ja saa! tænkte Ernst. Saa var det nok en Person, der var kendt i Skovridergaarden, der havde spillet Rollen som Vagabond.

Da Skovfogden gik hjem, fulgte Ernst ham paa Vej. Undervejs fortalte han Skovfogden om den mystiske Haand, som de to Drenge havde set forleden Aften ved det gamle Egetræ.

„Lad os gaa derhen," sagde Skovfogden.

Da de kom til Stedet, borede Skovfogden i Jorden med sin Stok.

Pludselig fik Ernst Øje paa et Stykke Papir imellem Løvet.

Han bøjede sig og tog det op. Det var en sammenkrøllet gul Konvolut. Tavs rakte han den til Skovfogden, der tog en hel Bunke Tikronesedler ud af Konvolutten.

Han talte dem efter; der var to Hundrede Kroner.

Her var altsaa de stjaalne Penge gemt!

„Hm!“ sagde Skovfogden og kløede sig i Nakken. Han havde faaet en Mistanke om, hvem Tyven var.

Han stak Konvolutten i Lommen for at bringe Pengene til Ejermanden. Men just som han vilde gaa, sagde Ernst:

„Der kommer nogen!“

Som ved en fælles Indskydelse skjulte de sig bag Busken i Nærheden.

De fik ikke Lov at vente længe.

To Minutter efter saa de en ung Mand hurtigt gaa hen imod det gamle Egetræ. Skovfogden genkendte ham, men blev i sit Skjul, indtil den unge Mand havde naaet Træet, lagde sig ned paa Jorden og gav sig til at søge i Løvet.

Da stod Skovfogden og Ernst med eet ved Siden af ham.

„Hvad leder De efter, Robert?“ spurgte Skovfogden.

Skovriderens Plejesøn — thi ham var det — saa op med et Blik, der tydeligt røbede hans onde Samvittighed.

„Pengene er fundne,“ vedblev Skovfogden. „Jeg gaar nu til Deres Fader og fortæller det hele.“

„Jeg har ikke taget Pengene,“ sagde Robert trodsig.

„Ikke det? Har De heller ikke taget Klæderne af Fugleskræmselet og kastet dem i Krattet ved Ellemosen?“

Robert kneb Læberne sammen og sendte Ernst et rasende Blik. Det var altsaa disse infame Spejderdrenge, der havde ageret Snushaner.

Ernst lagde straks Mærke til Roberts Haand; den var lang og smal, og Huden havde en gulbleg Farve. Her var nok ingen Fejltagelse mulig.

„Nu ved vi, hvem Tyven er,“ sagde Ernst, da han kom tilbage til Lejren.

— — — —

Robert var straks gaaet til Bekendelse. Beviserne imod ham var for stærke.

Skovrideren kørte endnu samme Aften til Byen for at melde, at Tyveriet var opklaret. Han tog Hans Jørgen med sig tilbage og udbetalte ham halvtredsindstyve Kroner for den uretfærdige Mistanke, der var bleven rettet imod ham.

Men næste Morgen mødte Hans Jørgen i „de blaa Løver"s Lejr, og der fik han et Velkommen, der havde Klang.

Det blev en Festdag, som ingen af dem glemte. Hans Jørgen blev højtidelig optaget som Spejder og maatte love at deltage i Lejrlivet, saa længe de var paa „Egevang".

Og den, der ikke var mindst glad, det var Hans Jørgen.

Julemanden.

Et lille Eventyr af *Joh. Vibe-Petersen.* Tegningerne af *Poul Steffensen.*

Hvad jeg nu vil fortælle jer, Børn, skete for mange, mange Aar siden; det var i *Eventyrets* Dage, da selve Livet lige fra Vuggen til Graven var et eneste stort, dejligt Eventyr for baade store og smaa. —

Juleaften var begyndt; Solen var lige ved at gaa ned; det saa ud, som om den tændte Ild i Skyerne — saadan flammede og luede de. Der var naturligvis knitrende hvid Sne over alle Marker og Veje, Sne paa alle Træernes Grene og Sne paa alle Hustage baade ude paa Landet og inde i Byen. Blikstille var det; Røgen fra alle Skorstene gik lodret op i Luften; paa Himmelen tittede allerede en og anden Stjerne frem af det dunkle blaa og smilte skælmsk til Maanen, der smilte igen og hviskede til alle de smaa Stjerner, eftersom de kom frem: „Lad mig nu se, I skinner rigtig smukt i Aften; thi det er jo Juleaften!"

Hen ad den brede Landevej, som løb ind gennem Byen, kom en lille Mand gaaende; han var vinterklædt, thi det var koldt, og han bar paa Hovedet en stor, laadden Hue, som var trukket helt ned i Nakken og skjulte Ørerne. Jeg siger, at han kom gaaende — jeg burde hellere have sagt, at han *kom svævende* hen over Jorden; thi skønt det saa ud, som om han satte Fødderne paa Jorden, saa blev der dog ingen Fodspor efter ham i Sneen.

Endelig var han naaet til de første Huse i Byen, og nu skal I høre, hvad han her begyndte at tage sig for. Han gik ind i hvert eneste Hus, hvor der var Børn; naar han saa var kommet ind i Forstuen, stod han og grundede lidt, og saa trak han det dejligste Legetøj op af sine Lommer, bankede paa Døren, ligesom alle høflige Mennesker gør, før de træder ind, og naar saa Børnenes Fader eller Moder kom ud for at se, hvem det var, gav han dem Julegaverne og sagde: „Se, det er lidt til jeres Børn fra den gode Gud, og vil I saa hilse dem alle sammen fra mig og ønske dem en rigtig glædelig Jul!"

I kan jo nok tænke, at man alle Vegne blev glad ved saadan en Gæst, og man bød ham ind for at faa lidt at spise, men dertil sagde han: „Nej, mange Tak, jeg har ikke Tid, for jeg skal videre!" Ikke en Gang saa meget som en Klejne eller en Jødekage vilde han have. Naar man spurgte ham om, fra hvem man skulde hilse, saa svarede han: „I kan hilse fra Julemanden, saa kender Børnene mig nok —

men foruden det andet, jeg har haft med i Aften, har jeg endnu en lille Ting; da det imidlertid er det allerbedste, koster den lidt!"

„Hvad er det da?" blev der saa spurgt.

„Det er *Guds Velsignelse,*" svarede han. —

Nu var der nogle Hjem, hvor de slet ikke forstod, hvad han mente, og saadanne Steder endte det saa gerne med, at de ikke vilde købe Guds Velsignelse til Juleaften, og han maatte gaa bedrøvet bort. Men i andre Hjem forstod de, hvad han mente, og d e r vilde man nok købe den.

„Hvad skal den saa koste?" spurgtes der.

„Det lyder vist lidt underligt, naar jeg siger det," svarede Julemanden ængstelig.

„Nej, sig du kun frem!"

„Naa ja — den koster jeres smaa Børns Hjerter i Aften," svarede Julemanden, „naar jeg faar dem, saa skal I faa Guds Velsignelse."

Saa blev Handelen afgjort: Julemanden fik Børnenes Hjerter, og man fik Guds Velsignelse i Stedet; op af sin Inderlomme drog han derpaa en lille rød Æske, hvori der laa en lille Strimmel Papir, og paa denne var der med Guld malet tre smaa Kors; den afleverede han saa med de Ord: „Naar I hænger den op i Juletræet ved Siden af det andet, I hænger derpaa, saa skal I bare se, hvad det betyder for jer her i Hjemmet i Aften!"

Derpaa gik han.

Men hver Gang han kom udenfor igen, tog han en lille Bog frem og noterede noget i den; uden for de Hjem, hvor man ikke brød sig om at faa Guds Velsignelse til Juleaften, tog han en *sort* Bog frem; men naar man havde købt hans bedste Gave, tog han en hvid Bog frem og skrev i.

Og nu skal I høre videre.

I de Hjem, hvor man havde købt den lille Strimmel Papir med de gyldne Kors paa, var der en Glæde og en Jubel, saa det var en Lyst at høre derpaa. Den ene efter den anden af de gamle, dejlige Julesalmer blev sungen, og baade store og smaa kunde slet ikke

lade være med at synge med, naar man tog hverandre i Hænderne og gik omkring Juletræet; Julelysene brændte saa klart som smaa Sole og holdt saa længe ud, Julegaverne var altid dem, man mest havde ønsket sig, og enhver var mest glad ved sine og kunde ogsaa glæde sig over de andres; Julemaden smagte saa godt, saa godt, og baade Børnene og Forældrene tænkte de skønneste og bedste Tanker og kappedes om at fornøje og glæde hverandre; naar man gik til Sengs, glemte man ikke at takke den gode Gud for den velsignede Juleaften. Se, det kom alt sammen fra den lille Strimmel Papir, der var hængt op i Juletræet — thi det var jo Guds Velsignelse.

Men i de Huse, hvor man ikke holdt Jul med Guds Velsignelse, blev der ingen Julesalmer sunget, d e r brændte Julelysene ikke nær saa klart og gik alt for tidlig ud, og Børnene var slet ikke tilfredse med de Gaver, de havde faaet, men vilde hellere have haft noget andet eller misundte hinanden; Maden smagte dem ikke, og man kedede sig grueligt; til sidst gik man med gnavne og tvære Miner til Sengs uden at sige Gud Tak. Og det skete alt sammen, fordi man ikke havde villet have Guds Velsignelse med til Juleaften.

Men nu tilbage til Julemanden.

Paa sin Vandring igennem Byen og ind i de mange Huse var det gaaet op og ned for ham; snart var han gaaet glad, snart bedrøvet bort, thi han vilde jo saa gerne have, at alle skulde have en glad Juleaften. *Og en glad Juleaften kan man aldrig faa uden Guds Velsignelse.* Julemanden var nu blevet færdig med alle sine Ærinder i Byen, der manglede endnu kun et Hus. Det var et uanseligt lille et ude i den yderste Ende, og her boede en fattig Arbejder, der netop den Dag havde fulgt sin Hustru til Graven. E n e sad han nu i Aftenmørket med sine to smaa Børn og tænkte paa, hvad han havde tabt, og hvor trist en Juleaften det i Aar vilde blive for dem alle tre.

Julemanden bankede ogsaa paa her, ligesom han havde gjort alle de andre Steder, hvor der var Børn, og der blev lukket op.

„God Aften," sagde han, „og en glædelig Jul!"

„Tak for det," sagde Manden, idet han i Mørket prøvede paa

at skelne sin Gæsts Ansigtstræk; „men der bliver ellers ikke meget af Jul for os i Aar; jeg har i Dag begravet min Kone."

„Det var da trist — men det kan blive godt endnu," svarede Julemanden, „maa jeg komme lidt ind til jer, og lad os saa faa lidt Lys."

Det fik de saa, og Julemanden bar sig nu ad paa samme Maade her som de andre Steder, han havde været, og da han udkrammede sine Gaver, gjorde Børnene jo store Øjne; men da han kom med sin Papirstrimmel, saa var det Faderens Tur at gøre store Øjne. Han betænkte sig lidt, men gik dog til sidst ind paa den mærkværdige Handel paa den Betingelse, at den underlige fremmede skulde blive hos dem og sprede de mange mørke Tanker.

Julemanden tog imod Indbydelsen, da det var det sidste Hus, han skulde besøge den Aften. Han fik Tøjet af, og Børnene betragtede maabende hans Skikkelse; halvt Mand og halvt Barn, men med et underligt forklaret Udtryk over sit Ansigt. Snart efter sad de i Stuen, og skønt der var fattigt baade paa Mad og Brænde, syntes de alle sammen, at det slog saa mærkværdigt godt til i Aften. Den fremmedes Øjne lyste saadan af Fryd og Glæde, at baade Faderen og de to Børn — en Dreng og en Pige — helt glemte alle deres triste Tanker, blot ved at se paa deres Gæst og høre ham fortælle Træk paa Træk om, hvor god Gud var, og hvor mange dejlige Gaver han havde sendt dem i den svundne Tid.

Da man havde nydt det fattige Maaltid og alle var mætte, takkede de Gud ogsaa for dette, og saa sang de nogle af de gamle Julesalmer. Aldrig havde Børnene hørt en saa herlig Stemme som den, deres Gæst havde; det lød langt prægtigere end Orgelet oppe i Kirken — ja, det var akkurat som Englesangen, de havde hørt saa mange Gange i Drømme. Men allergladest blev de dog, da han begyndte at fortælle om det kære, lille Jesusbarn, der lod sig føde Julenat for at gøre alle Mennesker glade, og som nu sad oppe i Himlen paa en Trone af det pure Guld og kunde se lige ned i den fattige Stue, medens han glædede sig over at høre og se, hvad der gik for

sig her. Saadan som han kunde fortælle Juleevangeliet, havde de aldrig hørt det fortælle.

„Hvad hedder du?“ spurgte Børnene, og de fik det Svar, han altid gav paa dette Spørgsmaal: „Kald mig Julemanden“, og det gjorde de saa. De glemte næsten helt de mange pæne Smaagaver, han havde bragt dem, og de klatrede op paa hans Knæ for at høre mere om Juleaften i Betlehem — og om Hyrderne derude paa Marken. Den lille Strimmel Papir med de tre gyldne Kors skiftedes de til at kysse, og jo oftere de kyssede den, desto stærkere lyste de tre Kors i mange forskellige Farver. Det var dog en vidunderlig Julemand.

Men Tiden gik, og da det var blevet sent og Børnene var ved at blive søvnige, vilde deres Gæst til at bryde op. Da den lille Dreng og Pige hørte det, blev de straks lysvaagne og vilde ikke give Slip paa ham; han kunde jo sove hos dem — her var saa varmt og godt, og udenfor var der saa koldt. Julemanden tog dem nu atter op paa sit Knæ, foldede deres Hænder sammen og lærte dem at takke Gud for den Aften, de nu havde haft; derefter tog han dem ved Haanden og drog dem hen til Vinduet, som han aabnede.

Det var et herligt Syn, de saa. Himlen var helt oversaaet med Stjerner, der funklede og straalede som lutter Julelys paa et stort Juletræ; en stor Stjerne, der lyste stærkere end de andre, stod omtrent midt paa Himlen, og saa fortalte Julemanden dem om den Julestjerne, der for mange, mange Aar siden havde lyst over det Sted, hvor Jesusbarnet var født.

Men som han nu saadan stod og fortalte dem om, hvor herligt der var oppe i Guds Himmel, hvor der ogsaa holdtes Jul i Aften, var han med eet forsvunden. Børnene mente, at han havde skjult sig i Stuen, og de begyndte derfor at søge efter ham; men deres Fader mente nu, at de i Aften havde haft Besøg af en af Guds Engle, og da det var Fader, der sagde det, troede Børnene det ogsaa.

Men længe, længe efter talte Børnene om den dejlige Juleaften, de havde haft, og den lille Strimmel Papir gemte de i Kommodeskuffen som et dejligt Minde.

„Pas godt paa den," sagde deres Fader, „og kast den aldrig bort, thi det er Guds Velsignelse."

Men oppe i Himlen sad Gud og læste i den hvide Bog, som Engelen var kommet tilbage med fra sin Rejse, og han glædede sig over alle de Hjem og alle de Børn, som Juleaften havde taget imod hans Velsignelse og givet ham deres Hjerter. —

Søndagsjægere.

Af **Jens Skytte.** *Tegningen af* **R. Christiansen.**

„Hvert stadigt Haab sin Genstand naar!
Pas paa, Adjunkt, ret nu vi faar
et prægtigt Skud paa Agerhøns.
Jeg svær' Dem til, min kære Brøns,
at Flokken her er grumme stor;
jeg kender min „Diana"-Mor.
Se, netop saadan „staar" en Hund,
som ægte er i Bund og Grund:
saa snart den vejrer Hønsevildt,
den standser brat og vender snildt
sit Hoved lige mod det Punkt,
hvor Fuglen sidder skjult, Adjunkt.
... Nu sagte, lydløst frem vi gaa
en halv Snes Skridt og standser saa
og ta'r vort Vejr en Gang eller to
og gør os klar til Skud med Ro.

RXCHR-

... Naa, er De færdig, bedste Brøns?
Bliv nu ej ræd; for Agerhøns,
jeg siger Dem, de buldrer op
med Støj og Skrig, saa det i Krop
og Sjæl jo lig'frem kippe kan
paa hver en ærlig Jægersmand,
som ej til slig Musik er van'.
... Hys, stille saa!
Altsaa, Diana! gaa nu paa!
Hvad nu? ... Hvad er —?"

— „Hr. Proprietær,
jeg tror, det bare er en Frø!"

— „En Frø? ... en Frø! ...
Nu skal den Hund faa rædsomt Kløl"

Frantz Christtreus Bogtrykkeri. København.